

Snuffie

Het konijn met diabetes

Hiske Faber

Met prenten van Caroline Stroeks

Een voorleesboek over het dagelijkse leven
voor peuters en kleuters met diabetes

Snuffie

A watercolor illustration of a forest scene. In the foreground, a brown rabbit wearing a pink and white striped shirt sits on a large, weathered log. A small red squirrel is perched on the log next to the rabbit, looking towards it. The background shows a sunlit forest floor with various green plants, ferns, and a stream of water flowing through the trees. The overall style is soft and gentle, typical of children's book illustrations.

Het konijn met diabetes

Hiske Faber

Met prenten van Caroline Stroeks

Een voorleesboek over het dagelijkse leven voor
peuters en kleuters met diabetes

TNO Preventie en Gezondheid draagt bij aan het bevorderen van de kwaliteit van leven en de toename van het aantal gezonde levensjaren van de mens. Het onderzoek en advieswerk richten zich op verbetering van de gezondheidszorg in alle levensfasen.

Dit project is mogelijk gemaakt door:

In samenwerking met:

Diabetesvereniging Nederland (DVN)
Werkgroep KinderDiabetesVerpleegkundigen (WKDV)
Nederlandse Vereniging van Sociaal Pedagogisch Hulpverleners (NVSPH)

Opmaak: Jaap van der Plas

ISBN-nummer 90-5986-090-x

TNO Preventie en Gezondheid

Jeugd
Wassenaarseweg 56
Postbus 2215
2301 CE Leiden

Telefoon 071 5181818

Fax 071 5181920

Het kwaliteitssysteem van TNO Preventie en Gezondheid voldoet aan ISO 9001: 2000

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van TNO.

Indien dit rapport in opdracht werd uitgebracht, wordt voor de rechten en verplichtingen van opdrachtgever en opdrachtnemer verwezen naar de Algemene Voorwaarden voor onderzoeksopdrachten aan TNO, dan wel de betreffende terzake tussen de partijen gesloten overeenkomst. Het ter inzage geven van het TNO-rapport aan direct belanghebbenden is toegestaan.

© 2004 TNO Preventie en Gezondheid

Inhoud

1	Snuffie moet naar de dokter	5
2	Snuffie is verdwaald	9
3	Het paard van Sinterklaas	13
4	Snuffie is jarig	17
5	Op bezoek bij dokter Vos	21
6	Snuffie gaat op vakantie	25
7	Snuffie gaat naar school	29
8	Het Giechelbosvarkentje	33
9	De prik aan de paal	37
10	De wedstrijd	41
11	Snuffie en het nieuwe spelletje	45
12	Snuffie gaat logeren	49
13	Het verjaardagsfeestje	53
14	Snuffie is ziek	57
15	Bijna Kerstmis	61
	Over de auteur en de illustrator	65

Snuffie moet naar de dokter

1

Snuffie moet naar de dokter

Er was eens... een wit met bruin konijntje. Het konijntje heette Snuffie en hij was vier jaar oud. Snuffie woonde in een groot dierenbos, samen met zijn moeder en vader, zijn broertjes Bartje en Stampie en zijn zussen Lola en Pien. Snuffie had ook vriendjes en vriendinnetjes en zijn beste vriendje heette Gijs.

Papa konijn was op reis voor zijn werk. Hij moest samen met meneer Witstaart kijken of er zieke bomen in het bos waren. Daardoor kon hij soms een paar nachtjes niet thuis slapen. Mama konijn zorgde dan voor Snuffie en zijn broertjes en zussen. Snuffie speelde elke dag met zijn broertjes en zussen. Meestal speelden ze verstoppertje, tikkertje of holgravertje.

Op een dag had Snuffie helemaal geen zin meer om te spelen. Geen verstoppertje, geen tikkertje en ook geen holgravertje. Hij was moe en had nergens zin in. Zijn moeder vond dat Snuffie maar raar deed en ze zei dat hij niet moest zeuren. Snuffie werd ook zomaar boos en dan weer verdrietig en hij had ook heel veel dorst en moest steeds maar weer plassen.

Niemand begreep waarom hij zo raar deed en Snuffie besloot om weg te gaan. 's Nachts, toen iedereen sliep ging Snuffie weg. Hij huppelde en huppelde tot hij zo moe was dat hij in slaap viel tegen een grote eikenboom. Toen Snuffie 's ochtends wakker werd zaten er twee eekhoorntjes naast hem. Ze zeiden tegen Snuffie: "Zou jij even weg willen gaan, want je zit op onze notenverzameling!" "O", zei Snuffie "sorry, maar ik he..." "Jaja, dat maakt allemaal niet uit, maar je zit in de weg en je moet even weggaan" zeiden de eekhoorntjes. "Nou, ik ga al" zei Snuffie verdrietig. "Wacht, wacht", riep het ene eekhoorntje "wil je niet mee-eten?" "Nee," zei Snuffie "geen honger". "Waar is je moeder eigenlijk?" vroeg het andere eekhoorntje. En toen vertelde Snuffie het hele verhaal. "O", riepen de eekhoorntjes "maar dan moet je naar dokter Uil gaan, want die weet alles. Hij woont in het donkere bomenbos, recht voor je neus".

Snuffie vond het wel een beetje eng om het bos in te gaan, maar hij wilde toch wel graag naar dokter Uil. Hij wilde beter worden. Snuffie zocht heel lang en hij kreeg weer heel veel dorst. Maar daar zag hij het huisje van dokter Uil. Toen hij binnenkwam, zat dokter Uil aan een tafeltje in zijn wijze boek te lezen. Snuffie klopte op

de deur en vroeg: "Ben jij dokter Uil?" "Ja", zei de uil "kom maar binnen."

Snuffie moest op een bedje gaan liggen en hij moest vertellen wat hij voelde.

"Nou", zei dokter Uil "dan moeten we een paar testjes doen. Als eerste moet je een plasje in een potje doen". Dat vond Snuffie maar gek. Plas hoort toch niet in zo'n gek potje? Maar gelukkig moest Snuffie heel erg plassen en hij deed het in het gekke potje. Toen zei dokter Uil dat Snuffie een prikje in zijn pootje kreeg. "Maar ik hou niet van prikjes!" zei

Snuffie. Dat begreep dokter Uil wel. Hij vertelde aan

Snuffie dat als hij aan iets héél leuks dacht, het dan heel snel ging en niet zo'n pijn deed. Snuffie dacht aan een heel groot ijsje en voor hij het wist was de prik voorbij.

Snuffie moest even wachten en toen zei dokter Uil: "Je hebt diabetes". "Diawattes?? Wat is dat??" vroeg Snuffie, want daar had hij nog nooit van gehoord. Dokter Uil vertelde Snuffie dat dat betekent dat hij elke dag twee keer een spuitje in zijn pootje moet om zich weer helemaal lekker te voelen. En soms moet hij ook een prikje in zijn pootje. Met zo'n prikje kan Snuffie kijken of hij iets extra's moet eten of niet. Toen Snuffie het een klein beetje snapte zei dokter Uil: "Spring maar op mijn rug, dan zal ik je weer naar je mama brengen". Het was maar heel kort vliegen, want dokter Uil wist altijd de kortste weg. Toen Snuffie zijn moeder zag was hij weer helemaal blij. Zijn broertjes en zussen kwamen hem al tegemoet rennen. "Daar is Snuffie weer!" riepen ze blij. Snuffie ging meteen met zijn broertjes en zussen spelen.

Dokter Uil vertelde mama konijn dat Snuffie diabetes heeft. Ook vertelde dokter Uil dat Snuffie elke maand naar het dierenziekenhuis moet om te kijken of alles goed gaat. Mama had al wel eens van diabetes gehoord. Tante Kroesje heeft ook diabetes. Mama bedankte dokter Uil en toen vloog hij weer weg. Mama konijn was wel verdrietig toen ze van dokter Uil hoorde dat Snuffie diabetes heeft. Snuffie zag dat en ging dicht tegen mama aanzitten. Mama konijn gaf Snuffie een dikke knuffel en samen met zijn broertjes en zussen gingen ze een lekkere kop wortelsap drinken.

Snuffie is verdwaald

2

Snuffie is verdwaald

"Lola, Pien, Snuffie, Bartje en Stampie, eten!" riep mama konijn. Maar Snuffie had helemaal geen zin. Hij was net lekker aan het spelen in het bos met zijn broertjes en zussen. Ze waren al de hele middag bezig met holgravertje. Ze deden een spelletje wie het grootste hol kon graven.

Eigenlijk had Snuffie van al dat spelen wel een beetje honger gekregen. Hij zei tegen zijn broertjes en zussen: "Wie het eerst thuis is heeft gewonnen!" En Snuffie huppelde zo hard hij kon naar huis. Samen met Bartje kwam hij als eerste thuis aan.

Mama konijn was al bezig om de worteltjes op te scheppen. Dat lustte Snuffie graag. Hij was gek op worteltjes, dus zonder zijn pootjes te wassen ging hij meteen aan tafel zitten en pakte zijn lepel. "Ho, ho", riep mama konijn "even wachten. Eerst moet je je pootjes wassen, want je hebt de hele middag in de grond zitten graven. En dan moet je nog een spuitje". Ja, sinds dokter Uil had gezegd dat Snuffie diabetes had moest hij elke dag twee keer zo'n vervelend spuitje. "Ik wil helemaal geen spuitje!" riep Snuffie. "Als ik nu mijn pootjes was moet ik dan voor één keer geen spuitje?" vroeg Snuffie heel zielig. Maar daar trapt mama en papa konijn niet in en of Snuffie het leuk vond of niet, hij kreeg zijn spuitje. Stampie en Lola kwamen meekijken. "Het lijkt net een lange regenworm" zei Lola. En Snuffie moest zo lachen dat de spuit zo voorbij was.

Na het eten mocht Snuffie nog een uurtje in het bos spelen. "Maar dan snel thuis komen hoor!" riep zijn moeder "Want het wordt vroeg donker!" En Snuffie rende weg. Zijn broertjes en zussen hadden helemaal geen zin meer om buiten te spelen, dus ging Snuffie alleen op onderzoek uit. Snuffie was zo vrolijk aan het huppelen dat hij al gauw een heel eind van zijn holletje vandaan was. Opeens kwam hij een klein eekhoortje tegen. "Hoi Pluimstaartje!" riep Snuffie blij, want zo heette het kleine eekhoortje. "Zullen we samen tikkertje spelen?" vroeg Pluimstaartje en even later renden ze door het bos.

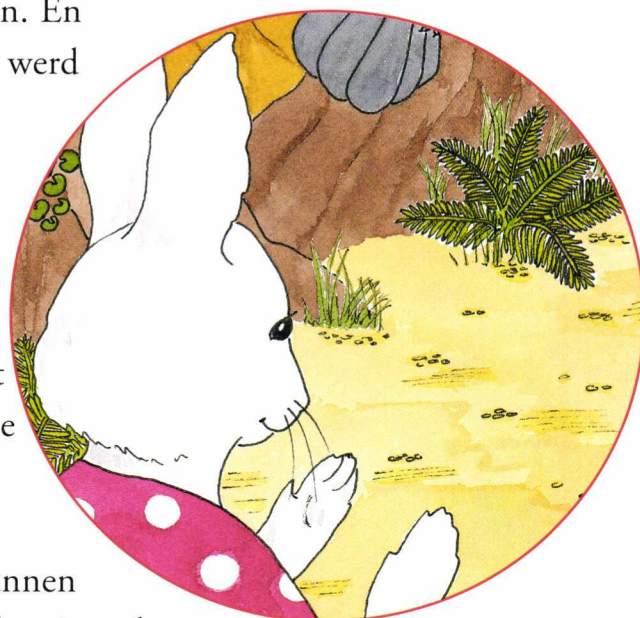
Ze waren zo druk aan het spelen dat ze helemaal vergaten hoe laat het was. Toen het al bijna donker was werd Snuffie heel moe en zei "Pluimstaartje, ik wil naar mijn hol toe want ik voel me niet zo lekker, mijn pootjes wiebelen zo en ik heb honger". Maar ...waar was zijn holletje ook alweer? Ze waren zo ver weg gerend dat

ze helemaal niet meer wisten waar ze waren. En Snuffie werd steeds moeier en moeier. Hij werd zelfs zo moe dat zijn linkeroortje helemaal naar beneden ging hangen. Snuffie ging op een tak zitten en zei "Ik ga niet meer verder zoeken. Ik ben een beetje bang Pluimstaartje. Ik voel me zo gek". Pluimstaartje wist niet wat hij moest doen. Snuffie zat daar maar stilletjes op die tak met gekke wiebelpootjes...

Toen zag hij in een boom een dikke kraai zitten. Hij rende de boom in, want dat kunnen eekhoorntjes heel erg goed en ging bij de kraai op de tak zitten. "Meneer Kraai, meneer Kraai!" zei Pluimstaartje, helemaal moe van het harde rennen. "Weet je waar het holletje van Snuffie is, want hij is een beetje ziek en wij zijn verdwaald". Meneer Kraai kraaide eens hard en zei "Ik geloof wel dat ik weet waar dat kleine konijntje woont. Wacht maar bij Snuffie, dan ben ik zo terug" en weg vloog de kraai.

Al snel wist hij waar hij zijn moest, want een heel eind verderop hoorde hij allemaal konijnenstemmetjes roepen "Snuffie.... Snufje.....Snuf!'" Mama en papa konijn en alle broertjes en zussen waren overal aan het zoeken naar Snuffie. Snel ging de kraai naar beneden en riep: "Ren maar achter mij aan, want ik weet waar Snuffie is. Hij is een beetje ziek". Mama konijn liep snel haar holletje in, pakte wat druivensuiker en een paar koekjes en huppelde achter de kraai aan. Ze wist wel waarom Snuffie ziek was, hij had natuurlijk heel hard gehuppeld en was vergeten dat hij een tussendoortje moest eten. Nu zat hij laag en moest Snuffie suiker eten.

Even later kwam mama konijn bij Snuffie en Pluimstaartje aan. Pluimstaartje was naast Snuffie gaan zitten en had zijn pootje helemaal om Snuffie heen geslagen. Ze waren zo blij dat ze mama konijn zagen aankomen! Snuffie kreeg snel druivensuiker en twee van die lekkere koekjes en omdat Pluimstaartje zo lief voor Snuffie was geweest kreeg hij er ook een. Toen mocht Snuffie op de rug van mama konijn zitten en kon hij terug naar zijn hol waar hij snel in zijn bedje werd gestopt. Even later kwam mama bij Snuffie's bed en ze gaf hem een heel grappig tasje. "Die kan je op je rug doen als je ver weg gaat spelen" zei mama. "Daar kunnen we koekjes in stoppen voor als je je niet lekker voelt". Dat vond Snuffie een goed idee. Nou, dit avontuur zou Snuffie niet snel meer vergeten!

Het paard van Sinterklaas

3

Het paard van Sinterklaas

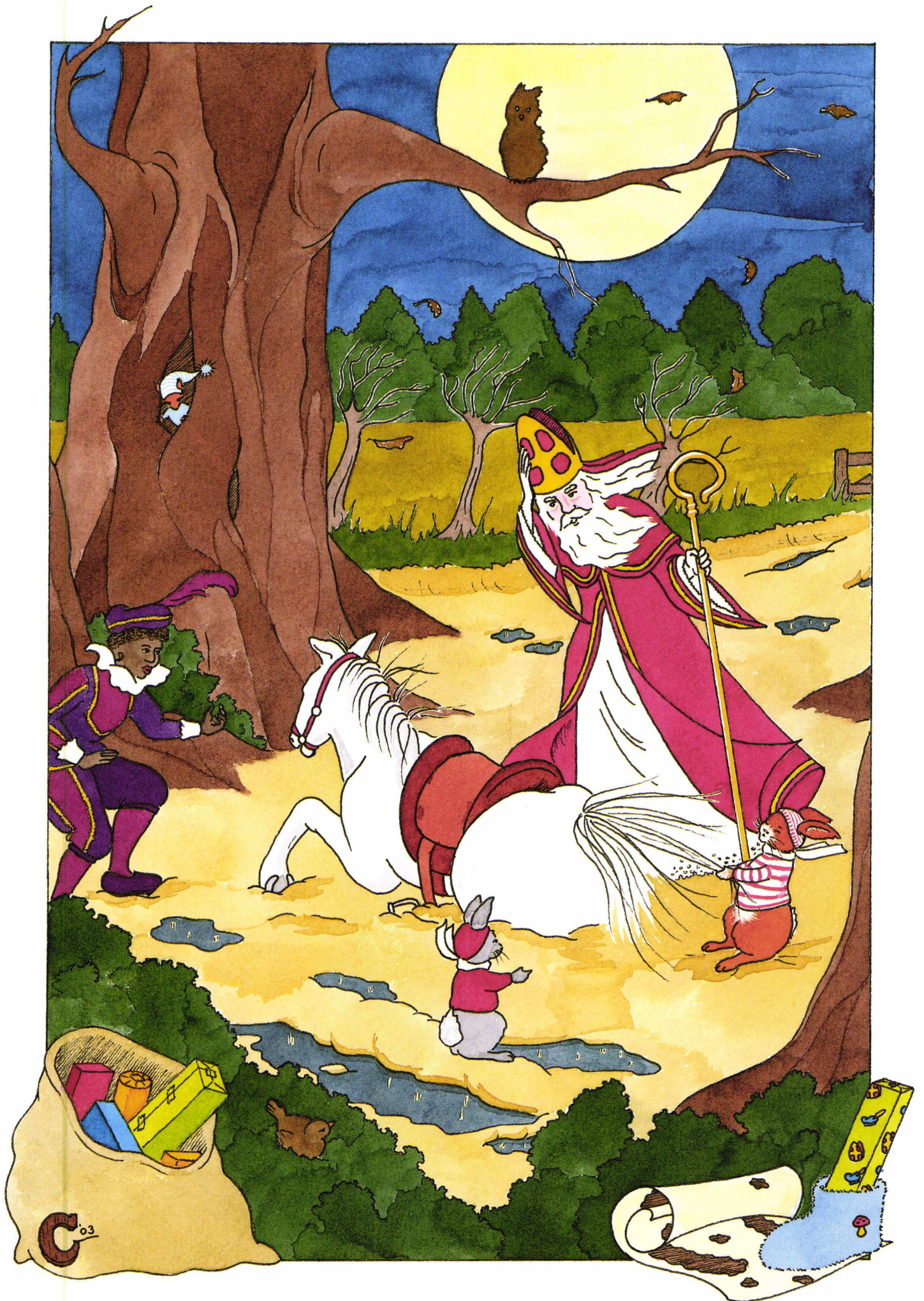
Snuffie, Pien en Stampie zaten binnen in hun hol een mooie Sinterklaaskleurplaat te kleuren. Opeens kreeg Snuffie een idee. Papa konijn stond in de keuken af te wassen en Snuffie huppelde naar hem toe. "Papa, mogen wij misschien vanavond onze slof voor Sinterklaas zetten?" vroeg Snuffie. "Nou, ik weet niet of Sinterklaas vanavond kan komen. Het wordt heel erg slecht weer. En het gaat heel hard regenen" zei papa. "Alsjeblieft?" vroeg Snuffie, "Misschien hebben Sinterklaas en Zwarte Piet wel een regenpak en worden ze niet nat". "Oké", zei papa "dat zou goed kunnen. Gaan jullie nu maar fijn verder kleuren, dan mogen jullie voor het slapen gaan jullie slofjes zetten".

's Avonds wilde Snuffie heel vroeg naar bed, want dan was het snel weer een nieuwe dag. Alle konijntjes gingen in een kring om hun slofjes zitten en zongen heel hard "Sinterklaas Kapoentje". Snuffie legde bij zijn slof een grote wortel voor het paard. Daarna kropen ze snel lekker in bed. Snuffie moest voor het slapen nog even een prikje in zijn poot. Soms voelde hij zijn wiebelbeentjes en kreeg hij honger en soms moest hij veel plassen. Dokter Vos had verteld dat dit kwam omdat het voor kinderdieren best spannend is dat Sinterklaas weer in het land is en dan kun je wiebelbeentjes krijgen of juist heel veel moeten plassen. Daarom moest Snuffie wat extra prikjes. Papa konijn had Snuffie's rugzakje naast zijn bed neergelegd met wat druivensuiker en koekjes erin. Zo had Snuffie altijd suiker bij zich. Snuffie viel snel in slaap.

Opeens schrok Snuffie wakker en hij keek om zich heen. Hij hoorde de wind waaien en de regen tikte op het raam. De vogeltjes waren nog niet wakker, dus het moest nog heel vroeg in de ochtend zijn. Hij huppelde naar de kamer en keek in zijn slof. "Dat is gek", dacht Snuffie "er zit helemaal geen cadeautje in". Zou Sint Snuffie soms vergeten zijn? Dat kon Snuffie niet geloven. "Misschien hebben Sinterklaas en Zwarte Piet wel hulp nodig" dacht hij. Snuffie huppelde zachtjes naar de deur. Oh, vergeten. Hij huppelde terug naar zijn slaaphol en pakte zijn rugzakje. Hij deed zijn sjaal om en zette zijn muts op en huppelde zachtjes naar buiten.

Snuffie vond het best eng buiten en hij ging gauw naar zijn vriendje Gijs. Toen hij bij het hol van Gijs aankwam, riep Snuffie heel zacht "Gijsje, Gijsje!" Gijs schrok wakker en zag Snuffie staan. Snuffie vertelde snel aan Gijs dat Sinterklaas niet langs

was gekomen en dat hij misschien wel hulp nodig had. Samen, pootje aan pootje, huppelden ze over het pad. Oei, wat waaide het hard en wat hadden ze het koud. Brrrrr. "Stil!" zei Gijs opeens. "Luister goed. Hoor jij dat ook?" Snuffie spitste zijn oren en hoorde "...hellup, hellup..." "O, dat is misschien wel Sinterklaas!" zei Snuffie en hij keek om zich heen. "Kijk.... daar is het paard van Sinterklaas! Helemaal vast in de modder".

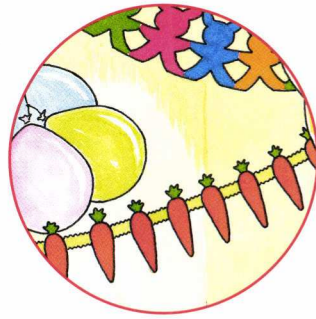

"Ooooh...wat zijn wij blij dat jullie er zijn!" zeiden Sinterklaas en Zwarte Piet toen ze Snuffie en Gijs zagen. Sinterklaas vertelde dat zijn paard heel erg moe was en even wilde gaan rusten. Maar door de harde wind lukte dit niet zo goed en werd het zo de modderplas in geblazen. En nu zat het helemaal vast in de modder. Sint en Piet hadden geprobeerd het paard eruit te krijgen, maar dat was niet gelukt. "Kunnen jullie ons helpen?" vroegen ze. "Ja hoor!" zeiden Snuffie en Gijs. Samen sprongen ze op het paard. "Hup paardje.....hup paard, kom op .....eruit!" Maar het paard durfde niet en bleef helemaal vastzitten. Opeens kreeg Snuffie een idee. Hij ging aan de staart van het paard hangen en trok heel hard. Het paard schrok hier zo van dat hij snel uit de modderplas sprong. "Dank je wel" zei Sinterklaas "Dat hebben jullie goed gedaan".

Snuffie voelde zich opeens heel erg laag, voelde zijn wiebelbeentjes en begon te trillen. Hij tikte Sint op zijn rug en pakte zijn rugtasje. "Wat is er?" vroeg Sinterklaas. "Nou, ik zit een beetje laag" zei Snuffie. "Oh", zei de Sint, "ik zet je wel op het paard dan zit je wat hoger". "Nee", zei Snuffie "ik heb diabetes en ik moet wat suiker hebben". "Oh... Piet pak jij eens een zak snoep" zei Sinterklaas. Piet pakte zijn zak en zei: "Jullie mogen uit mijn zak wat lekkers uitzoeken". Snuffie en Gijs namen een poot vol snoepjes uit de zak. Dat vond Snuffie lekker, lekkerder dan zijn koekjes!

"En nu snel naar huis!" zei Zwarte Piet en hij tilde Snuffie en Gijs op het paard. En roetsj.... daar reden ze snel naar het hol van Gijs en daarna naar het hol van Snuffie. Toen ze thuis waren, kropen Gijs en Snuffie snel weer in hun bed en ze gingen weer lekker slapen. De volgende dag vonden ze allebei een groot, mooi cadeau in hun slof. En naast Snuffie's slof lag een papier met een grote modderpoot van het paard erop.

Snuffie is jarig

4

Snuffie is jarig

Snuffie was vroeg naar zijn slaapholletje gegaan, want hij hoefde nog maar één nachtje te slapen en dan was hij jarig. Maar het slapen lukte niet. Snuffie was veel te zenuwachtig. Wat zou hij voor cadeautje krijgen? Misschien wel een echte slee, want de vorige slee was in de winter op het ijs kapot gegaan. Of een bal. Oh nee, die had hij vorig jaar al gekregen. Of knikkers, want Snuffie knikkert graag. Zo lag Snuffie maar te denken totdat hij toch in slaap viel.

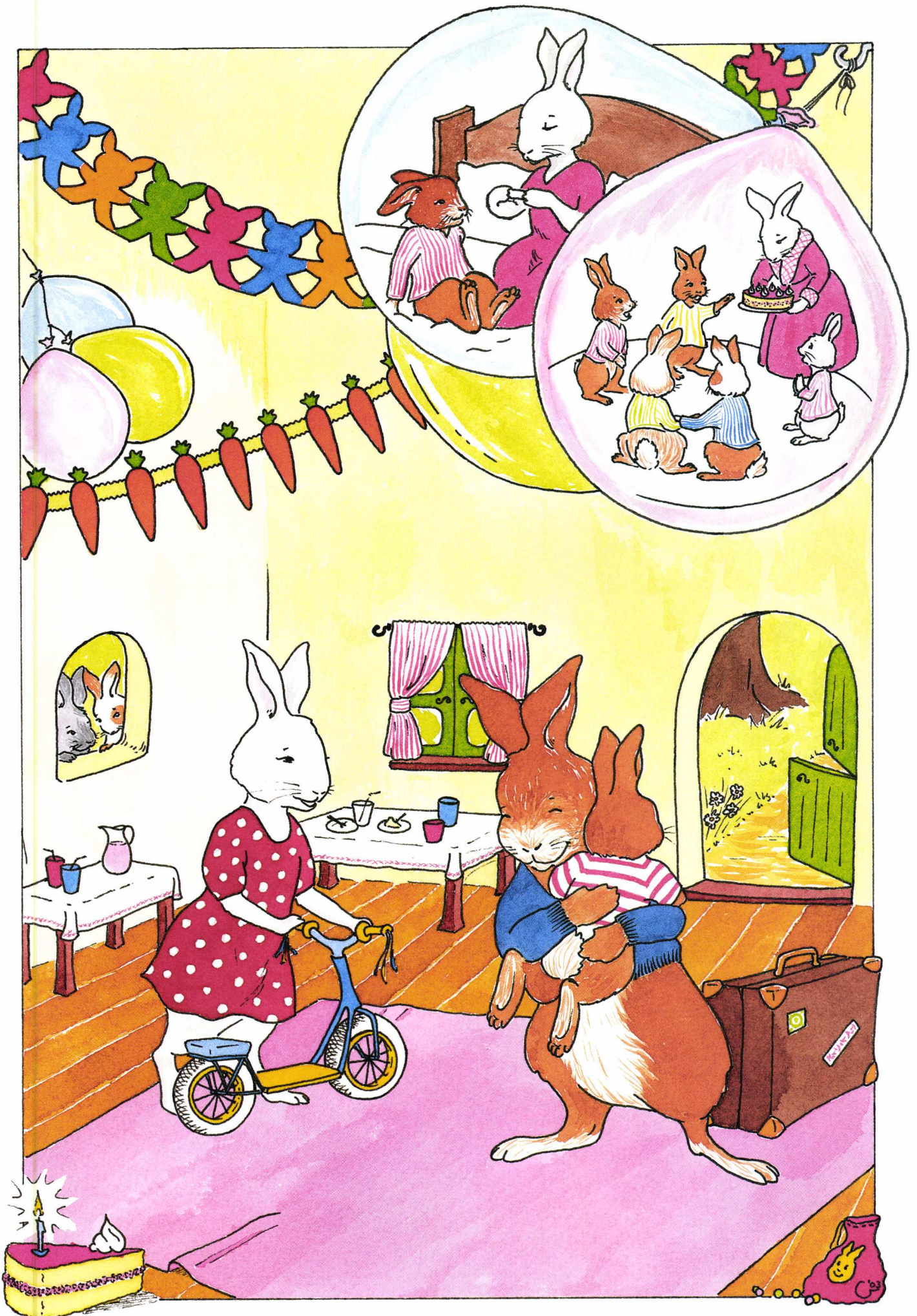
Opeens schrok Snuffie wakker. Hij voelde zich rillerig en droomde een beetje. Snuffie wist nou niet zo goed of hij wakker was en keek om zich heen. Naast zijn bed zag hij zijn rode stoel staan, aan de muur hing een klein schilderijtje dat hij van oma Plomp had gekregen. "Ja", dacht Snuffie "ik ben wakker". Wiebelend ging hij naar het slaapholletje van mama. "Mama, mama", zei Snuffie zacht "ik heb een beetje honger". Mama werd wakker en zag Snuffie naast haar staan. Mama konijn tilde Snuffie op bed en deed een prikje in zijn konijnenteentje. Mama kon op het apparaatje zien dat Snuffie suiker moest eten.

Toen mama in de keuken stond kreeg ze een goed idee. Ze pakte een kleedje, twee bordjes, twee koekjes en twee bekers zoete wortelsap. Hiermee liep ze naar Snuffie toe. "Kom Snuffie, we gaan picknicken!" zei ze. Dat vond Snuffie wel leuk! Samen met mama ging hij op het kleedje zitten. Eerst dronk Snuffie het zoete wortelsap op en daarna smulde hij van het lekkere koekje.

Ondertussen waren Snuffie's broertjes en zussen ook wakker geworden en ze kwamen in mama's slaapholletje kijken. "Kom er lekker bij zitten!" zei mama konijn. Zo zaten de zes konijntjes om het kleedje heen. Mama konijn huppelde naar de keuken en kwam even later binnen met een grote verjaardagstaart. "Bij een picknick hoort een lekkere taart" zei mama. Alle konijntjes juichten van plezier. "Maar", zei mama, "dan moeten jullie mij morgen wel helpen om een nieuwe taart te bakken voor Snuffie's verjaardag!" Dat vonden de konijntjes alleen maar leuk. Samen smulden ze van de lekkere taart. Zo wil ik elke nacht wel wiebelbeentjes hebben, dacht Snuffie bij zichzelf. Toen ze allemaal hun stukje taart op hadden stopte mama konijn alle konijntjes weer in bed.

's Ochtends werd Snuffie wakker. "Lang zal hij leven, lang zal hij leven, lang zal hij leven in de gloria". Mama konijn, Bartje, Stampie, Lola, Pien en Gijs stonden om

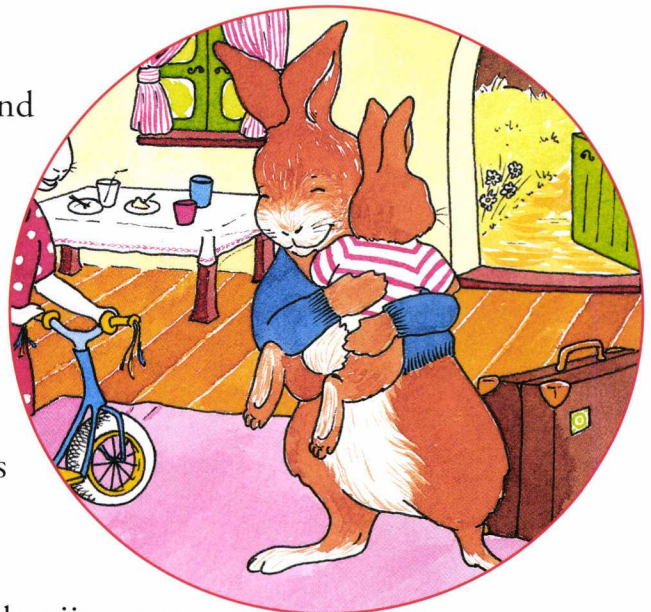

Snuffie's bed en zongen hem wakker. Mama konijn had het hele konijnenhol versierd met mooie grote ballonnen. Op de tafel stonden allemaal lekkere broodjes, nog een stukje taart dat over gebleven was en de cadeautjes voor Snuffie. Samen gingen ze aan tafel zitten. Snuffie moest eerst even een prikje. Hij zat een beetje hoog. Snuffie voelde ook een beetje pijn in zijn hoofd en hij had veel dorst. Maar dat vond hij niet erg, want hij was jarig. "Snel je spuitje", zei mama "dan voel je je gauw weer beter".

Toen mocht hij zijn cadeautjes uitpakken. En weet je wat hij kreeg? Een blauwe step! Wat was Snuffie blij. Toen gingen de konijnen eten. Snuffie gaf zijn stukje taart aan Gijs. "Eet maar lekker op Gijs, ik heb vannacht al gehad" zei hij. Gijs snapte er niks van. Vannacht al taart gehad? Maar hij smulde de taart lekker op.

Na het eten ging Snuffie buiten met zijn step spelen. Gijs mocht achterop. Dit vond Gijs wel spannend, maar Snuffie kon het zo goed dat Gijs het niet spannend hoefde te vinden! Ondertussen hielpen Pien, Lola, Bartje en Stampie mama om een nieuwe taart te bakken.

's Middags kwamen al Snuffie's vriendjes op zijn verjaardag. Ze smulden van de nieuwe verjaardagstaart en Snuffie kreeg allemaal cadeautjes. En toen kwam papa konijn weer thuis, nadat hij een paar nachtjes weg was geweest. Snuffie was heel blij en huppelde naar papa toe. "Papa, papa, ik heb een nieuwe step! En we hebben vannacht gepicknickt en ik moest een prikje en..." "Rustig maar, Snuffie" zei papa konijn "Ga eerst maar lekker samen met je vriendjes spelen. Voorlopig ga ik niet meer op reis, dus straks mag je me alles vertellen!" En zo was iedereen blij en werd het een groot feest!

Op bezoek bij dokter Vos

5

Op bezoek bij dokter Vos

Vandaag moest Snuffie naar het dierenziekenhuis. Niet omdat hij ziek was, nee, hij moest naar dokter Vos om te kijken of alles goed gaat met zijn diabetes. Dit vindt Snuffie niet erg. Dokter Vos is altijd heel aardig en maakt heel grappige grapjes waar Snuffie hard om kan lachen. Maar er is wel één ding dat Snuffie niet leuk vindt aan het ziekenhuis: als Snuffie naar dokter Vos gaat krijgt hij ook een prik. Prikken vind Snuffie niet zo eng, thuis moet hij ook altijd een prik, maar deze prik is nooit leuk. Broeder Egel geeft deze prik. Hij zit in een kamertje en heeft een witte jas aan. Mama konijn weet dat Snuffie deze prik eng vindt en ze belooft Snuffie altijd dat hij na de prik wat leuks mag uitzoeken in de ziekenhuiswinkel.

Papa konijn was vandaag vrij en ging samen met mama konijn en Snuffie naar het dierenziekenhuis. Toen ze bij het ziekenhuis aankwamen waren ze nog vroeg. Maar dat vond Snuffie niet erg. Er kwamen namelijk veel meer kinderdieren met diabetes naar het ziekenhuis. Mama konijn noemt dat de diabetespoli, maar Snuffie noemt dit gewoon "op bezoek bij dokter Vos". Snuffie heeft een eekhoorn leren kennen in het ziekenhuis. Ze heet Sam. Sam heeft ook diabetes.

Toen Snuffie op de poli kwam zat Sam er al met haar papa. "Hoi Snuf!" zei Sam toen ze Snuffie zag en ze huppelde opgewonden naar hem toe. "Kijk eens wat ik heb; een pompje!" en ze liet Snuffie haar blote buik zien. Dit had Snuffie nog nooit gezien; Sam had een apparaatje aan haar buik. Een soort doosje met allemaal knopjes en een slangetje eraan dat naar haar buik ging. "In dit pompje zit hetzelfde als wat in jouw spuit zit. En als ik op de knopjes druk geeft hij een piep en gaat het naar mijn buik" zei Sam. "Dat is gek", zei Snuffie "zo'n piepdoosje. Het ziet er wel stoer uit! Hoef je dan niet te spuiten?" "Nee", zei Sam "maar ik moet wel na drie dagen een nieuw slangetje hebben". "Misschien krijg ik ook wel een keer zo'n piepdoosje" zei Snuffie "dan kunnen we samen piepen". Sam en Snuffie moesten daar wel om lachen.

"Ben je al bij dokter Vos geweest?" vroeg Snuffie. "Nee", zei Sam "dokter Vos heeft het druk. Het duurt een beetje langer". Mama konijn liep naar de balie. Dat is een soort tafel waar een mevrouw achter zit. De mevrouw zette Snuffie's naam op een papiertje zodat dokter Vos wist dat Snuffie er was. Ze zei tegen mama konijn dat het nog een tijdje zou duren en dat Snuffie ook eerst de prik mocht gaan halen bij

broeder Egel. Mama konijn huppelde naar Snuffie. Hij was samen met Sam in een boek aan het kijken. Mama konijn vertelde Snuffie dat hij ook eerst de prik mocht halen. "Oh", zei Sam "dan gaan we samen". Snuffie krabde even achter zijn oren. "Uhm, oké" zei Snuffie en samen huppelden ze naar het kamertje van broeder Egel.

"Vind jij het eng?" vroeg Snuffie aan Sam. "Eerst wel", zei Sam "maar nu heb ik een spelletje bedacht. Papa gaat mee naar binnen en zegt: "Ik zie ik zie wat jij niet ziet en de kleur is rood" en dan moet ik iets gaan

zoeken met de kleur rood. Zoals een rood gordijn, of een rode schoen. En als ik het heb gevonden is de prik alweer voorbij". "Dat is een leuk spelletje!" zei Snuffie. Papa konijn hoorde het en vond het een goed idee.

Eerst kreeg Sam de prik. Toen ze naar buiten kwam riep ze tegen Snuf: "Ik heb het gevonden. Het was de rode lamp". Toen ging Snuffie naar binnen, samen met papa konijn. Snuffie was zo druk met zijn spelletje bezig dat hij de prik vergat. Nu vond hij het niet zo eng meer. Wat een goed idee van Sam!

Toen ze terugkwamen op de poli mocht Sam op bezoek bij dokter Vos. Snuffie moest nog even wachten. Toen Sam naar buiten kwam was Snuffie aan de beurt. Papa en mama konijn gingen mee naar binnen. Eerst vertelde Snuffie aan dokter Vos dat hij zijn eigen rugtasje heeft. Mama konijn vertelde dat Snuffie 's nachts wel eens heel erg laag zit. "Ja", zei Snuffie "dat is leuk want dan gaan we picknicken". Dokter Vos moest lachen. "Gaan jullie dan 's nachts het bos in?" vroeg hij. "Nee", zei Snuffie "gewoon thuis op een kledje". Dokter Vos vertelde mama en papa konijn dat Snuffie wat minder insuline nodig heeft en schreef alles op een papiertje. Verder vond dokter Vos dat het heel goed met Snuffie ging. Toen Snuffie naar buiten kwam zat Sam nog in de wachtkamer. Ze vroeg aan Snuffie of hij het leuk vond om een keertje bij haar te komen spelen. Dat vond Snuffie een heel goed idee!

Snuffie gaat op vakantie

6

Snuffie gaat op vakantie

Vandaag was het een feestdag. Snuffie ging met zijn broertjes, zussen, papa en mama op vakantie! Ze gingen naar het strand en naar de grote zee.

Mama konijn was de koffers aan het pakken. Iedereen moest meehelpen. Lola was op zoek naar haar badpak en Bartje zocht zijn emmer en zijn schepje. Snuffie wilde de grote bal meenemen. Dan konden ze samen ballen op het strand. Wat zal ik nog meer meenemen, dacht Snuffie. Uuuhhh.... mijn tandenborstel, mijn knuffel, mijn sjaal en mijn muts. En natuurlijk mijn spuit- en prikspulletjes. Snuffie huppelde naar mama en liet zijn koffertje zien. "Ja maar Snuffie", zei mama konijn "je hoeft toch je sjaal en je muts niet mee te nemen. Daar is het op het strand veel te warm voor!" Daar had mama konijn gelijk in en Snuffie haalde de sjaal en de muts weer uit zijn koffertje. "Ik heb ook mijn prikspulletjes gepakt" zei Snuffie en liet zijn tasje zien. "Dat vind ik heel goed van jou, Snuffie!" zei mama konijn. En mama keek samen met Snuffie of hij alle spulletjes had.

Papa konijn bracht alle koffers naar buiten. Toen alle konijntjes buiten stonden om te vertrekken huppelde mama nog even snel naar binnen omdat ze het grote picknickkleed vergeten was. Toen ze alle spulletjes hadden huppelde de hele familie naar de rand van het bos. Hier was een grote zandweg en daar bleven ze wachten. "Waarom wachten we hier?" vroeg Pien aan papa konijn. "Kijk maar goed" antwoordde papa. En daar kwam een grote strowagen aanrijden. Er stapte een man uit die even wat drinken ging kopen in de winkel van mevrouw Twiet-Twiet. "Allemaal achter mij aankomen" zei papa konijn. En hup, daar sprong hij op het verse stro. Hup, daar sprongen ook Lola, Pien, Snuffie, Stampie, Bartje en als laatste mama konijn op de wagen. Ze gingen lekker liggen in het zachte stro. Snuffie was moe geworden en hij viel in slaap. Toen hij wakker werd, rook hij de zee en voelde hij de wind. Toen hij zijn oogjes open deed zag hij de mooie grote zee en het gele strand.

De strowagen stopte en zo konden alle konijntjes er weer vanaf springen. Papa en mama konijn namen de koffers mee naar het vakantieholletje en Snuffie en zijn broertjes en zussen huppelden naar de zee. Ze speelden lekker in het water en maakten van het zand echte zandkoekjes. Daar kwamen papa en mama konijn ook. Bartje rende naar papa toe en vroeg of ze een ijsje mochten. Het was zo warm. "Alsjeblieft?" vroeg Stampie ook. En daar kwamen Lola en Pien en Snuf ook.

Ook zij hadden wel zin gekregen in een ijsje. Mama en papa konijn keken elkaar aan. Na dat drukke spelen waren de konijntjes wel toe aan een ijsje.

Even later kwam papa terug met zeven grote ijsjes. Mama konijn legde het grote picknickkleed neer. Iedereen kreeg een lekker ijsje. "Snuffie", zei mama "eerst moeten we even een prikje in je pootje doen. Door deze spannende dag moeten we wat vaker een prikje doen". Snuffie at met één pootje zijn ijsje en mama prikte in zijn andere poot.

"Oeps, heb je geen wiebelbeentjes?" vroeg mama aan Snuffie "Je zit heel laag".

Snuffie wist het niet zo goed. Hij had zo lekker gespeeld. "Nou, eet maar snel je ijsje op, dan krijg je daarna nog een extra broodje" zei mama.

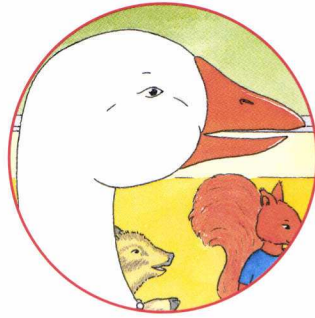
Na het ijsje ging iedereen weer lekker spelen. Snuffie moest van mama konijn een beetje rustig gaan spelen. Dat vond hij helemaal niet erg. Hij ging lekker op het zand zitten en zandtaartjes maken. Bartje vond dit ook een leuk spelletje en hij kwam bij Snuffie zitten.

's Avonds gingen ze lekker picknicken op het strand. Mama konijn had allemaal lekkere taartjes gebakken. Maar dit waren echte taartjes en geen zandtaartjes! En ze had lekkere broodjes en wortelsap meegenomen. Nu moest Snuffie zijn spuitje op het strand. Dat was wel een beetje gek. Nu moesten ze goed opletten dat het geen zandspuit werd, want er lag zoveel zand op het strand!

Na het eten mochten de konijntjes nog even in de zee spelen en toen gingen ze terug naar het vakantiehokje. Wat waren ze moe van de hele dag spelen! Snuffie droomde die nacht dat de vakantie héél erg lang duurde en dat hij op het strand lekkere zandijssjes ging maken.

Snuffie gaat naar school

Snuffie gaat naar school

De grote vakantie was weer voorbij. Snuffie had heel veel zin om naar school te gaan, want nu ging hij naar groep 2. En in groep 2 leer je allemaal nieuwe dingen! Snuffie vond het ook wel een beetje spannend om naar school te gaan. Nu kwam hij in een nieuwe klas met allemaal nieuwe dieren. Gelukkig ging Gijs ook met Snuffie mee naar groep 2 en kwamen ze bij elkaar in de klas.

De nacht voor zijn eerste schooldag kon Snuffie niet slapen. Hij voelde zich ook helemaal niet lekker. Papa konijn had Snuffie in zijn pootje geprikt en Snuffie zat heel hoog. Hij moest heel veel water drinken en kreeg een extra spuitje. Mama konijn zei dat Snuffie niet naar school toe hoefde als hij zich de volgende dag niet lekker voelde. Maar dat vond Snuffie helemaal niet leuk. Hij wilde wel naar school want hij ging nu naar groep 2!

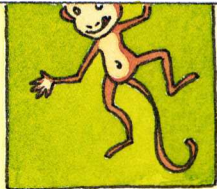
De volgende ochtend werd Snuffie wakker. Hij voelde zich gelukkig al wat beter. Mama konijn had Snuffie's rugtasje ingepakt met extra eten en zijn prikapparaatje. Ook had mama konijn een briefje geschreven. Hier stond op dat Snuffie diabetes heeft en dat hij iets extra's moet eten als hij zich niet lekker voelt. "Dit briefje moet je aan je nieuwe juf geven" zei mama konijn tegen Snuffie. Hij stopte het briefje in zijn tas.

Ringggggggggg, daar ging de schoolbel. Alle dieren huppelden de school binnen. Snuffie en Gijs bleven dicht bij elkaar. Ze vonden het wel een beetje spannend. Lola, Pien en Stampie huppelden ook naar binnen. Mama konijn bleef op het schoolplein met Bartje en zwaaide. "Veel plezier vandaag!" riep ze.

In de school gingen alle dieren eerst naar de grote zaal. Meneer Kwak de eend ging op een grote stoel zitten en vertelde alle dieren in welke klas ze kwamen. Snuffie en Gijs gingen naar groep 2 bij juffrouw Gans. Juffrouw Gans nam de dieren mee naar de klas. Iedereen mocht een boomstam uitzoeken om lekker op te gaan zitten. Juf Gans had alle boomstronken in een kring gezet. Zo zaten alle dieren lekker dicht bij elkaar. Juf Gans las een mooi verhaal voor aan de dieren. Het ging over kabouters die in het bos leefden.

Toen het verhaal afgelopen was zei de juf: "Ik heb een lekkere verrassing voor jullie!" Ze liep even de klas uit en kwam terug met een grote mand. In de mand

Beste
Juffrouw Gans

HET
KABOUTER
BOS

Gans

zaten allemaal zoete taartjes verstopst. Dat vonden alle dieren wel lekker! Juf Gans ging met de mand rond. Opeens dacht Snuffie aan het briefje dat mama had meegegeven voor de juf. Hij pakte zijn rugtas en pakte het briefje eruit. Toen juf Gans met de mand bij Snuffie kwam gaf Snuffie het briefje aan de juf. Juf Gans las het briefje van Snuffie en schrok een beetje. "Oh, heb jij diabetes?" vroeg de juf. "Ja" zei Snuffie een beetje verlegen. "Maar dan mag jij ook niet zo'n taartje" zei juf Gans. "Ik weet het niet zo goed" zei Snuffie. "Ik mag niet altijd alles eten".

Juf Gans zette haar mand neer en liep naar haar bureau. Ze pakte iets uit haar bureaula.

Toen kwam ze weer terug met in haar hand een worteltaartje. Dat gaf ze aan Snuffie. Dat vond Snuffie wel lekker! En deze mocht hij wel hebben, want die kreeg hij ook altijd van mama konijn.

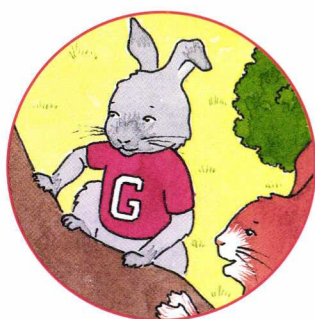

Daarna kregen alle dieren een plaats in de klas. Snuffie mocht naast Gijs en Japie de Haas zitten. Ze kregen allemaal een groot stuk papier en potloden. Hiermee

mochten ze een mooie tekening maken. Toen ging de bel en de eerste schooldag was alweer voorbij. Juf Gans ging met de dieren mee naar buiten en daar stond mama konijn al te wachten met Bartje.

Juf Gans waggelde naar mama konijn en vroeg of ze tijd had om even te kletsen. Juf Gans wilde alles weten over de diabetes van Snuffie. Snuffie vond het niet erg om te wachten, want hij kon zo extra lang spelen met Bartje, Japie en Gijs. Ook Stampie, Lola en Pien kwamen uit school. Met zijn allen speelden ze verstoppertje. Na het kletsen gingen ze naar huis. Papa konijn was vandaag ook vroeg thuis en samen dronken ze een grote kop chocolademelk.

Het Giechelbosvarkentje

8

Het Giechelbosvarkentje

De schoolbel ging. Snuffie en Gijs huppelden de klas in. Alle dieren mochten hun boomstronkje pakken en in een kring komen zitten. Juf Gans vroeg wie er nog wat leuks te vertellen had. Japie de Haas vertelde dat hij volgende week papa haas mag helpen om paaseieren te verstoppen voor Pasen!

Nadat alle dieren wat leuks verteld hadden pakten ze een boomstronkje en gingen ze aan een tafeltje zitten. Snuffie ging achteraan bij het raam zitten en Gijs had een plekje vooraan in de klas gevonden. Juf Gans gaf alle dieren een kleurplaat met paaseieren erop. Die mochten ze mooi inkleuren.

Snuffie zat een beetje uit het raam te kijken. Hij had helemaal niet zo'n zin om te kleuren. Het was zulk mooi weer. Het liefst huppelde hij buiten met Gijs en ging hij mooie holletjes graven. Juf Gans kwam naar Snuffie toe en gaf hem een wortelbroodje. Dat moest Snuffie eten als tussendoortje. "En als je je broodje op hebt moet je echt gaan kleuren, Snuffie" zei ze.

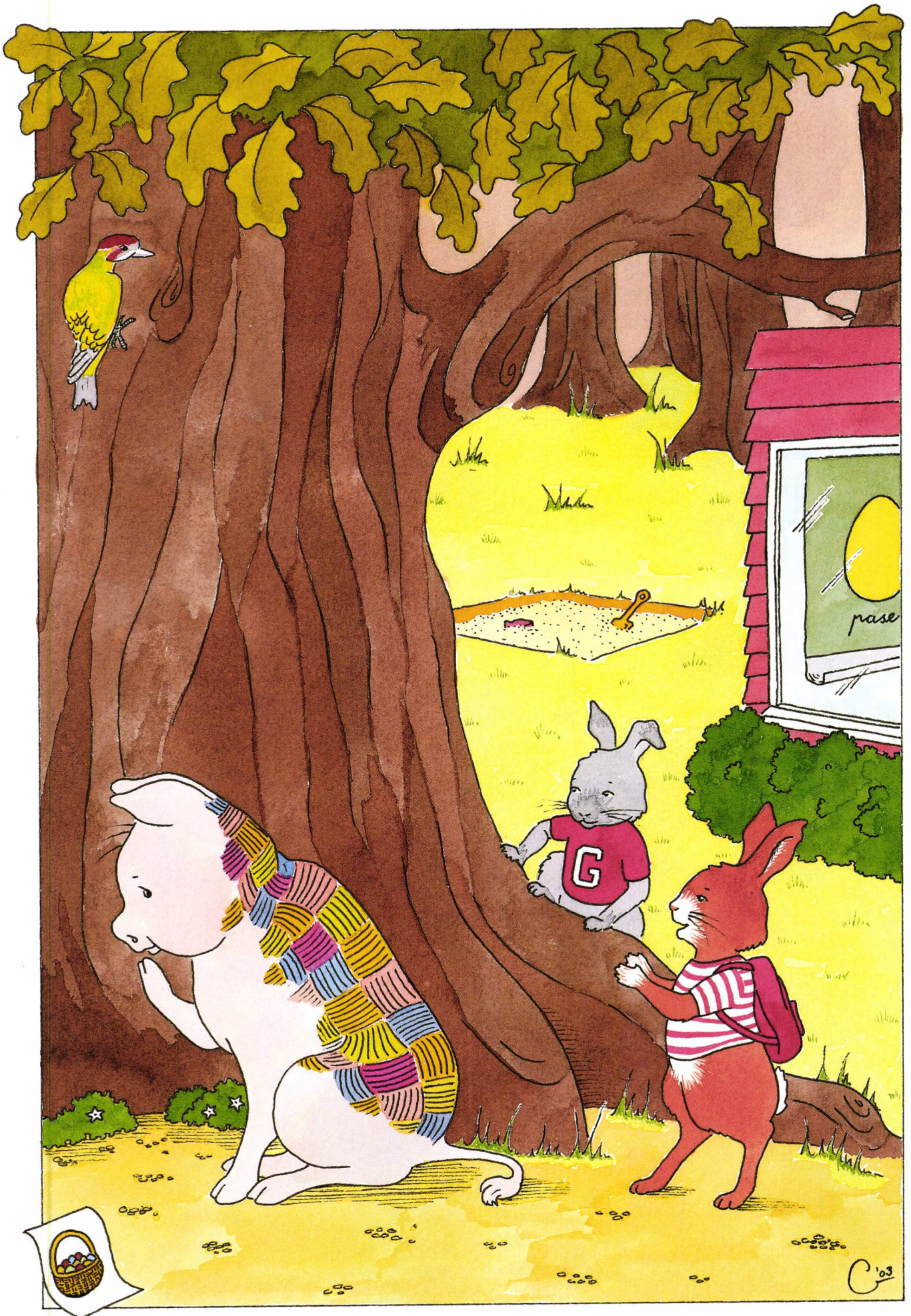
Opeens hoorde Snuffie buiten: "Giechel-de-giechel-hihihi". Wat een raar geluid. Het leek op een muis die aan het lachen was. Snuffie vroeg aan Japie of hij het geluid ook hoorde. Japie zat druk te kleuren en keek Snuffie boos aan. "Ssssssssst Snuffie, je moet stil zijn. Ik zit mijn eieren te kleuren!" zei Japie. Toen hield Snuffie zijn oortje nog een keer tegen het raam en hij hoorde het geluid weer. Wat was dat nou voor een raar geluid?

Nu riep Snuffie Gijs. Maar Gijs hoorde Snuf niet. Snuffie pakte een stukje papier en maakte hier een balletje van. Dat gooide hij naar Gijs toe, midden op zijn hoofd. Gijs draaide zich om en wilde het balletje teruggooien. Maar dit zag juf Gans. Ze keek boos naar Gijs en zei dat hij maar even achter in de klas moest gaan zitten totdat hij weer lief kon gaan kleuren. Dat vond Gijs niet erg, want nu was hij vlak bij Snuffie.

Samen keken ze naar buiten en opeens zagen ze op het schoolplein achter de grote eikenboom iets bewegen. Iets groots. Het kon geen muisje zijn, want muisjes zijn heel klein. "Straks gaan we kijken" zei Gijs tegen Snuffie. Juf Gans riep dat Gijs weer mocht komen zitten en na nog een tijdje kleuren ging de bel.

Alle dieren ruimden hun kleurplaat en kleurtjes op. Het was vandaag een korte dag op school en iedereen huppelde, rende, waggelde of vloog de klas uit.

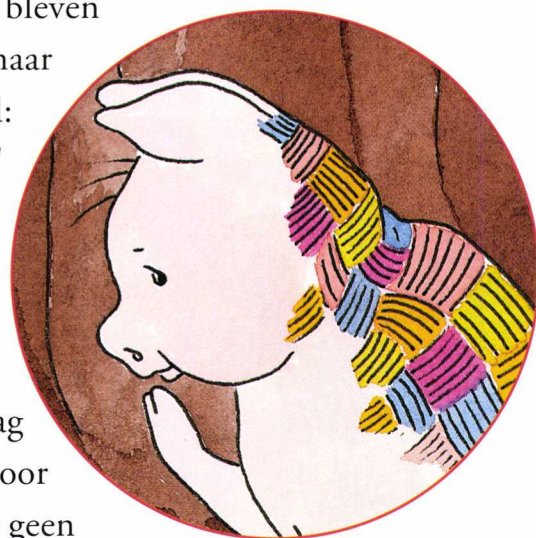

Snuffie en Gijs huppelden ook de klas uit, maar bleven op het schoolplein wachten. Ze slopen heel stil naar de grote eik. En daar hoorden ze weer het geluid: "Giechel-de-giechel-hihihi". "Durf jij te kijken?"

vroeg Gijs aan Snuffie "Ik vind het wel een beetje eng!" Snuffie vond het ook een beetje eng, maar ging toch kijken. Eerst met zijn ene oortje, daarna zijn andere oortje en toen stak hij zijn snuitje om het hoekje van de boom. Daar zag hij een groot beest! Maar wat was het eigenlijk voor een beest? Het leek op een varken, maar het was geen

gewoon varken. Het had allemaal kleurtjes en hele lange oren. Het rare varken schrok en wilde wegrennen. "Je hoeft niet bang te zijn!" zei Snuffie. "Ik ben hier samen met mijn vriendje Gijs". "Giechel-de-giechel, ik ben een giechelbosvarkentje" zei het varken. Daar hadden Snuffie en Gijs nog nooit van gehoord. "Ik giechel de hele dag door" vertelde het varkentje. "Ik kom uit een groot bos hier ver vandaan en ik ben op zoek naar andere giechelbosvarkentjes, want ik voel me hier soms zo alleen".

Snuffie en Gijs vonden het varkentje wel een beetje zielig. "Nou", zei Snuffie "ik voel me soms ook wel eens alleen". Het giechelbosvarkentje snapte dat niet. "Hier zijn toch heel veel konijntjes?" zei hij. "Ik heb wel veel vriendjes, maar ik heb iets wat mijn vriendjes niet hebben" zei Snuffie. "Ik heb diabetes". "Diawattes?" vroeg het giechelbosvarkentje. "Diabetes" zei Snuffie. "Ik moet elke dag twee keer een spuitje en ook prikjes in mijn pootje. Als ik dat niet doe voel ik me de hele tijd gek. Dan moet ik steeds plassen en drinken". "Oh!" zei het varkentje "Dat ken ik helemaal niet, maar voel jij je dan ook wel eens alleen?" "Ja", zei Snuffie "maar als ik me alleen voel ga ik naar mijn vriendjes om te spelen. En dan voel ik me een beetje minder alleen".

"Wil je met ons spelen?" vroeg Snuffie aan het varkentje. "Weet je wat", zei Gijs "we gaan naar mijn holletje toe. Mijn mama heeft taart gebakken". "Jaaa", zei Snuffie "en daarna gaan we naar mijn holletje toe, misschien weet mijn papa of er in dit bos nog meer giechelbosvarkentjes zijn. Papa kent alle dieren van het bos". Dat vonden ze alledrie een goed idee. Het varkentje moest heel hard giechel-de-giechel-hihihi-en. Dit maakte hem heel blij; nu had hij twee vriendjes gevonden! Samen huppelden ze weg om een groot stuk taart te gaan eten en daarna lekker te gaan spelen.

De prik aan de paal

9

De prik aan de paal

Vandaag gaat het helemaal niet goed met Snuffie. Want Snuffie ligt in het ziekenhuis en weet je hoe dat komt?

Snuffie voelde zich al een tijdje niet zo lekker. Het ene moment kreeg hij zomaar wiebelpootjes en moest hij veel eten, het andere moment moest hij heel veel plassen en drinken en had hij helemaal geen honger. Hij snapte er niets meer van. Ook had hij helemaal geen zin meer om met Gijs te spelen. En als zijn broertjes en zussen vroegen of hij mee wilde doen met holgravertje, dan was hij veel te moe. Eigenlijk wilde Snuffie ook niet naar school, maar mamma konijn zei dat hij het toch maar moest proberen. Op school was juf Gans de kinderen aan het voorlezen en toen.....viel Snuffie zomaar opeens van zijn boomstam. Helemaal, zomaar opeens.....

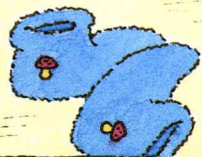
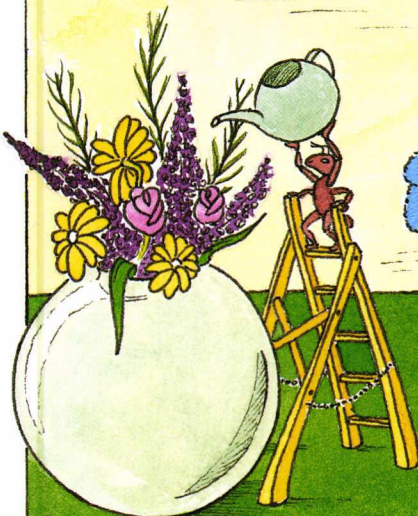
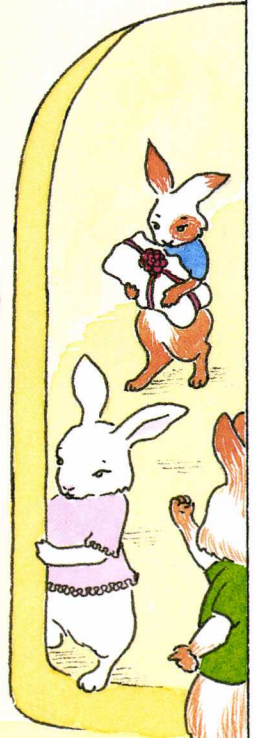
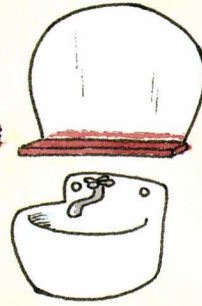
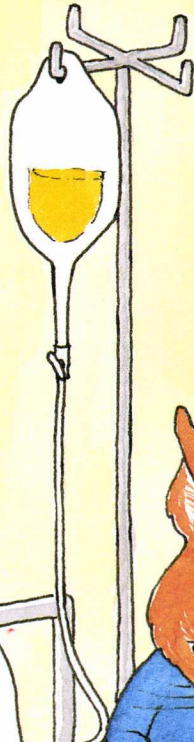
Juf Gans probeerde Snuf wakker te maken, maar hij bleef maar slapen. Gijs was erg geschrokken en zei dat Snuffie suiker moest hebben. Juf Gans had altijd koekjes en zoete wortelsap in haar kastje liggen voor als Snuffie zich niet lekker voelde. Weer probeerde juf Gans Snuffie wakker te maken. Snuffie's linkeroor begon een beetje te bewegen en daarna zijn rechteroor. En toen gingen langzaam zijn oogjes weer open. Snuffie wilde gelijk opspringen maar zakte door zijn wiebelbeentjes meteen weer op de grond. Gijs ging naast Snuffie zitten en legde zijn pootje om Snuffie heen.

Juf Gans stuurde meneer Duif met een briefje om zijn poot naar het huis van mama en papa konijn. In het briefje stond dat mama konijn snel naar school moest komen om met Snuffie naar de dokter te gaan. Toen mama en papa konijn bij Snuffie kwamen gingen ze samen naar dokter Uil. Dokter Uil keek even naar Snuffie en zei dat ze maar beter naar het dierenziekenhuis konden gaan om Snuffie weer beter te maken.

En nu ligt Snuffie helemaal alleen op een zaaltje. Toen Snuffie in het ziekenhuis aankwam kreeg hij van Broeder Puk, de eekhoorn, een spuitje in zijn pootje met daaraan een buisje met een zakje dat aan een paal hing. Broeder Puk zei tegen Snuffie dat dit een infuus was, maar Snuffie vond dat maar een gekke naam en noemde het gewoon "de prik aan de paal".

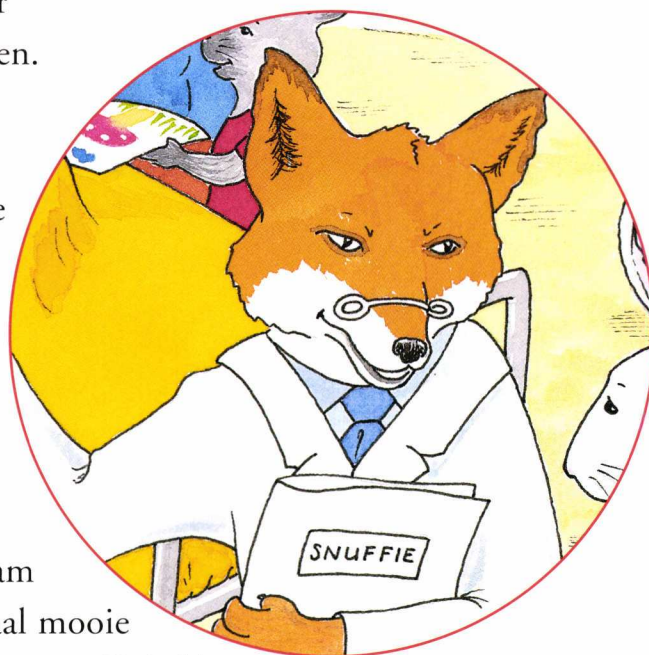
Toen kwam dokter Vos bij Snuffie's bed. Snuffie was zo moe dat hij in slaap was gevallen. Dokter Vos vertelde aan mama en papa konijn dat Snuffie snel weer beter

zou worden, maar dat hij wel een paar nachtjes in het ziekenhuis moest blijven. Mama konijn was geschrokken dat Snuffie opeens zo ziek was. Ze moest een beetje huilen. Dokter Vos vertelde dat het zomaar kon gebeuren dat Snuffie ziek werd en dat papa en mama konijn daar niks aan konden doen.

Toen Snuffie wakker werd voelde hij zich alweer een beetje beter. Daar kwam Gijs de kamer binnen. Hij had allemaal mooie tekeningen meegenomen. Alle dieren in Snuffie's klas hadden een tekening gemaakt. Papa konijn hing de tekeningen mooi boven Snuffie's bedje. Zo was zijn bedje heel vrolijk geworden!

Mama konijn was even naar huis gegaan om Bartje, Stampie, Lola en Pien op te halen. Zij waren ook erg geschrokken dat Snuffie in het dierenziekenhuis lag. Onderweg naar het ziekenhuis kwamen ze langs het winkelhol van mevrouw Twiet-Twiet. Daar kochten ze een mooie knuffelbeer voor Snuffie. Toen ze in het ziekenhuis aankwamen zagen ze Gijs op de gang zitten. Gijs vertelde dat er een dokter bij Snuffie was om wat bloed uit zijn pootje te halen. De dokter noemde het een testje. Papa konijn was bij Snuffie gebleven, want zo kon Snuffie heel hard in papa's pootje knijpen als het pijn deed.

Toen de dokter naar buiten kwam mochten ze allemaal naar Snuffie. Stampie gaf Snuffie de mooie berenknuffel. Berenknuffel mocht bij Snuffie in bed liggen. "Zo ben ik niet meer alleen als mama en papa weg zijn" zei Snuffie tegen berenknuffel en gaf hem een dikke knuffel. En toen ging Snuffie weer slapen. Hij was zo moe dat zijn oogjes niet meer open konden blijven en hij drukte berenknuffel dicht tegen zich aan.

De wedstrijd

10

De wedstrijd

Snuffie huppelde uit school gelijk naar huis. "Mama, mama, heb je het al gehoord?" riep Snuffie. "Er komt een groot feest op de konijnenheuvel. Alle kinderkonijnen mogen meedoen aan de wedstrijd voor het sterkste konijn van het konijnenbos. Mag ik meedoen?" Ook Lola kwam aanhuppelen. "En ik ook!" riep ze tegen Snuffie en mama konijn. "Dat is goed", zei mama "maar dan moeten jullie eerst heel hard gaan trainen!" "Wát moeten we doen?" vroegen Snuffie en Lola. "Trainen" zei mama konijn. "Dat betekent dat je moet gaan oefenen om heel sterk te worden. Papa kan jullie daarbij helpen". Die avond kwam papa konijn thuis en samen met Snuffie en Lola bedacht hij welke oefeningen ze konden doen om extra sterk te worden.

De volgende dag kwam Snuffie Poefie het konijn tegen. "Weet je Poefie", zei Snuffie "ik ga me inschrijven voor de wedstrijd voor het sterkste konijn". "Jij??" vroeg Poefie verbaasd "Maar dat kan toch helemaal niet!" "Waarom dan niet?" vroeg Snuffie. "Nou, je bent toch ziek" zei Poefie. Ziek? Snuffie moest even nadenken. Hij bedacht opeens dat hij buikpijn had gehad. "Nee hoor, mijn buikpijn is alweer over" zei hij tegen Poefie. "Dat kwam omdat ik teveel wortelkoekjes had gesnoept". "Nee, dat bedoel ik helemaal niet", zei Poefie "jij had toch iets van diabetes ofzo, dus dan kan jij je niet inschrijven en word ik het sterkste konijn". "Nee hoor", zei Snuffie "ik kan best wel meedoen. En ik zal je laten zien dat ik heel sterk ben!"

Snuffie huppelde een beetje verdrietig weg. Die domme Poefie snapte er ook helemaal niks van!

Samen met Lola stond Snuffie elke ochtend heel vroeg op. Eerst namen ze twee koekjes die mama konijn voor ze had klaargelegd en daarna huppelden ze een rondje om het konijnenbos. Zo werden ze extra sterk! En 's avonds hielpen Snuffie en Lola papa konijn om zieke bomen om te rollen. Zo kregen ze extra sterke pootjes.

De spannende dag kwam steeds dichterbij. Snuffie telde de dagen af. Nog maar drie nachtjes slapen, nog maar twee nachtjes slapen, nog maar één nachtje slapen....en toen was de grote dag aangebroken. Snuffie en Lola huppelden al vroeg naar de grote konijnenheuvel. Hier ging het allemaal gebeuren. Alle konijntjes die niet meededen zaten in het gras. Snuffie zag papa konijn en mama konijn samen met Bartje, Stampie en Pien vooraan in het gras zitten. Ook Gijs zat in het gras.

31

Hij had geen zin om mee te doen. Snuffie huppelde naar papa en papa prikte even in zijn pootje. Zo wist hij zeker of Snuffie nog wat extra moest eten.

Er ging een groot konijn op de top van de heuvel staan. Hij vertelde wat er zou gaan gebeuren. Ze kregen allemaal een nummer. Snuffie kreeg nummer 31. Alle konijntjes moesten vier dingen doen. Snuffie moest beginnen met touwtrekken. Papa konijn had Snuffie zijn rugtasje gegeven en samen hadden ze afgesproken dat Snuffie voordat hij begon eerst een koekje moest eten. Snuffie nam zijn koekje en toen begonnen ze met trekken.

"Trekken!" hoorde Snuffie de konijnen op het gras roepen. "Trekken!" Snuffie trok en trok. Hij trok zo hard dat het touw zó over de lijn vloog. Snuffie had gewonnen!

Toen moest elk konijntje een heel lang konijnenhol graven. Oh, wat ging Snuffie tekeer! Hij bleef maar graven en graven zo hard hij kon. Snuffie had nog nooit zo 'n lange tunnel gegraven! Toen moesten ze een hele grote steen van de ene boom naar de andere boom sjuuwen. Poefie kwam naast Snuffie staan. Snuffie nam een koekje. Dat lustte Poefie ook wel. "Nee", zei Snuffie "dit mag jij niet, want jij hebt geen diabetes. Lekker puh!" En daar begonnen ze. Snuffie tilde de steen heel goed totdat hij hem op zijn pootje liet vallen. Het deed pijn en hij liet de steen liggen en huppelde voorzichtig door.

Bij het laatste onderdeel hoefde Snuffie gelukkig niet meer te lopen. De konijntjes moesten zich zo klein mogelijk maken en dan van de konijnenheuvel afrollen. Wie het eerst beneden was, had gewonnen. Snuffie was heel snel beneden!

Toen ging het grote konijn weer bovenop de heuvel staan. Hij ging de prijzen uitdelen. Als eerste kwamen de prijzen voor de oudste konijntjes. Lola kreeg de derde prijs! Eerst was ze een beetje teleurgesteld, maar papa konijn zei dat het juist heel goed was. Toen waren de kleinste konijntjes aan de beurt en Snuffie kreeg de tweede prijs! Wat was hij blij! En Poefie... Poefie kreeg de vierde prijs. Snuffie huppelde samen met Lola een konijnendansje.

Gijs moest lachen. Gekke Snuffie.

Snuffie en het nieuwe spelletje

11

Snuffie en het nieuwe spelletje

Vandaag had Snuffie een nieuw spelletje bedacht. Samen met zijn vriendjes en zijn broertjes heeft hij een heel lange tunnel gegraven. De hele dag hebben ze gegraven en gegraven. De tunnel werd zo lang dat hij tot aan het grote donkere vleermuizenbos kwam. Papa konijn had tegen Snuffie gezegd dat hij nooit in het vleermuizenbos mocht komen, want daar leefden de enge grote dieren. Snuffie had dat goed in zijn konijnehoortjes geknoopt, maar nu was de tunnel zo lang geworden, dat hij helemaal tot het donkere vleermuizenbos kwam....

"Kom", zei Japie de haas "wie als eerste boven de grond is heeft gewonnen". Japie huppelde en huppelde door de tunnel tot hij niet meer verder kon. En opeens was hij verdwenen. "Japie, Japie, waar ben je?" piepte Miep de muis.

"Hierrrrrr, ik zit boven de grond! Het is wel een beetje donker hier" riep Japie. Snuffie dacht aan wat papa konijn had gezegd: niet in het vleermuizenbos komen! Japie kwam weer naar beneden. "Gaan jullie niet mee?" vroeg hij. "Ik weet het niet" zei Snuffie. "Papa zegt dat hier de grote enge dieren leven, maar ik vind het ook wel spannend om even te gaan kijken". "Ik heb honger!" zei Gijs. "Dan weet ik een veel leuker spelletje" zei Snuffie. "Wie als eerste aan het begin van de tunnel is!" Iedereen huppelde zo hard hij kon naar het begin van de tunnel. "Morgen gaan we weer verder graven" zei Snuffie tegen zijn vriendjes. Dat vond iedereen een goed idee en ze gingen allemaal naar hun huisje om lekker te gaan eten.

Mama konijn had het eten al klaar. Snuffie, Stampie en Bartje wasten hun pootjes en gingen aan tafel zitten. Lola en Pien waren uit logeren bij oma en opa Plomp. "Mama, mag ik een keertje meehelpen een spuit in mijn pootje doen?" vroeg Snuffie. "Natuurlijk", zei mama "dat is een goed idee van jou! Maar dan wachten we even tot papa komt, want dat is wel een feest!" Even later kwam papa konijn binnen. Snuffie had samen met mama alle spulletjes al gepakt. "Kijk papa", zei Snuffie "ik ga mama helpen om een spuitje in mijn pootje te doen". Maar voordat Snuffie het wist deed hij het helemaal zelf! "Dat is knap van jou!" zei Stampie. "Het ziet er eng uit". "Nee hoor", zei Snuffie "eigenlijk doet het helemaal niet zo'n pijn".

Daarna gingen de konijnen lekker eten. Wat hadden ze een honger gekregen van het graven! "Mogen we straks nog even buitenspelen?" vroeg Bartje. "Nee", zei papa konijn "morgen komen opa en oma Plomp met Pien en Lola, dus jullie moeten

maar lekker vroeg naar bed. Het wordt een drukke dag". Snuffie vond het leuk dat opa Plomp kwam. Hij vertelde altijd van die spannende verhalen. "Is opa weleens in het vleermuizenbos geweest?" vroeg Snuf. "Nee, dat durfde opa niet en dat mocht hij ook niet!" zei mama konijn streng. Snuffie ging lekker vroeg naar bed. Hij was zo moe dat hij gelijk in slaap viel.

Het was al heel laat toen Snuffie wakker werd.

Hij stapte uit zijn bed en huppelde zijn holletje uit. Het was heel stil buiten en heel donker. Snuffie kroop in de tunnel. Daar was het nog donkerder. Hier kon de maan niet schijnen.

Snuffie wilde naar het vleermuizenbos.

Gewoon even kijken, net als Japie.

Opeens hoorde Snuffie een geluid.

"Is daar iemand?" vroeg hij met een

piepstemmetje. Daar zag hij een lichtje. Dat

moest het gat zijn naar het bos. Toen hij door het

gat kroop vloog er een groot zwart ding op hem af. "Help, help!" riep Snuffie.

"Ik zal hier nooit meer komen. Heeeeellllppppp!" "Snuffie! Snuffie wakker

worden". Snuffie deed zijn ogen open. Daar zag hij mama konijn. "Je hebt het

allemaal gedroomd" zei ze. Snuffie moest lachen en gaf mama een dikke knuffel.

"Ik ga nooit naar het vleermuizenbos!" zei Snuffie blij.

Snuffie gaat logeren

12

Snuffie gaat logeren

Snuffie, Stampie en Bartje waren druk bezig om hun koffers te pakken. Ze mochten twee nachtjes bij oma en opa Plomp gaan slapen en dat was een groot feest. Opa en oma woonden aan de andere kant van het bos in een groot hollehuis. Oma konijn bakte altijd heel lekkere konijnenkoekjes en opa konijn maakte als het al helemaal donker was buiten een vuur in een grote ronde ton. Dat was heel spannend, want dan vertelde opa konijn mooie verhalen. Snuffie en zijn broertjes mochten dan dicht bij het vuur gaan zitten. Het was alweer lang geleden dat Snuffie bij opa en oma had geloged en het was dus extra groot feest. Mama konijn zei dat ze op moesten schieten omdat oma en opa konijn al snel kwamen.

Toen de konijntjes hun koffers hadden gepakt werd er geklopt. "Jeeeee, daar zijn opa en oma!" riepen Stampie en Snuf en ze huppelden naar de deur. En ja, daar waren opa en oma. Opa had een grote hoed met een pauwenveer op en oma had een mooie rode sjaal om haar oortjes geknoopt. "Gekke opa en oma!" zei Snuffie en hij gaf ze een dikke knuffel. Mama had lekkere wortelthee gemaakt en samen dronken ze die.

"Snuffie", zei papa konijn "haal je prikspullen eens. We moeten oma en opa gaan uitleggen hoe alles werkt". Dat vond Snuffie leuk, hij wist alles te vertellen wat dokter Uil en dokter Vos hem geleerd hadden en dat was een heleboel.

Snuffie pakte zijn koffertje en ging bij papa konijn zitten. Eerst zijn prikapparaatje. Snuffie liet zien dat hij daarmee in zijn konijnenpootje moest prikken. Papa vertelde hoe het apparaatje werkte. Het had allemaal van die gekke knopjes. Als het apparaatje "piep" zei, dan was hij klaar. Opa zei dat Snuffie ook in zijn konijnenpoot mocht prikken, want opa vond het heel knap van Snuffie dat hij steeds een prikje in zijn pootje doet. "Dan krijg jij een mooie konijnenpleister!" zei Snuffie. Die had Snuffie in zijn koffer zitten voor als het een beetje bleef bloeden. Ook vertelde papa konijn dat Snuffie twee keer per dag een spuitje moet. "Ja", zei Snuffie "dit kan ik zelf ook al een beetje". Snuffie liet zijn spuit zien. Opa en oma konijn vonden het wel een beetje spannend. Ze hadden dit nog nooit gezien. Papa had alles voor opa en oma op een briefje geschreven, zo wisten ze precies wat ze moesten doen.

"En nu gaan we weg" zei Bartje ongeduldig. "Jaaa!" zeiden Stampie en Snuffie. Mama konijn pakte het rugtasje van Snuffie en deed het op Snuffie's rug. Zo had hij altijd genoeg eten bij zich. Opa tilde de koffers naar buiten en deed ze in de grote kar. Daar gingen ze. Snuffie, Stampie en Bartje duwden de kar, oma zat er bovenop om de weg te wijzen en opa trok de kar vooruit. Ze gingen het grote bospad op en aan het einde van het pad was het hollehuis van oma en opa konijn.

Meneer Kraai zat in de boom en zag de konijnen aankomen. "Goedendag, opa en oma Plomp" zei de kraai. "Zo te zien hebben jullie bezoek. Dag kinderen". "Dag meneer Kraai" zeiden Snuffie, Stampie en Bartje. "Wij gaan bij opa en oma slapen!" riep Snuffie. "En we gaan koekjes eten bij oma!" riep Stampie blij. Koekjes? Daar hield de kraai wel van. De kraai kraaide zo hard hij kon: "Kraaaaaaiiiiiiii!!!" en daar kwamen Kuk de haan, mijnheer Ever, de broertjes eekhoorn en Molly de muis aan. Oma konijn moest hard lachen. "Nou goed dan, omdat het vandaag feest is omdat Snuffie, Stampie en Bartje komen logeren mogen jullie ook koekjes komen eten!" Daar kwam ook Karel de vos aangeslopen. Karel was een grote vriend van opa konijn. Opa en Karel tilden de koffers uit de kar en brachten ze naar binnen. Oma maakte een grote kan limonade en pakte de grote schaal met koekjes. Snuffie, Stampie en Bartje haalden overal boomstronken vandaan zodat ze met zijn allen lekker konden zitten voor het huis van oma en opa konijn. Molly de muis en Kuk de haan hielpen oma konijn om alles naar buiten te brengen. Wat een feest! Oma had voor Snuffie een grote beker thee gemaakt. Dat vond Snuffie lekker en nu kon hij tenminste een paar koekjes eten.

En 's avonds? Opa had samen met de konijntjes een groot vuur gemaakt waar ze allemaal omheen gingen zitten. Lekker warm dicht bij elkaar. Opa konijn ging in het midden zitten en vertelde een heel mooi verhaal.

Het verjaardagsfeestje

13

Het verjaardagsfeestje

De school was uit. Snuffie en Gijs huppelden elkaar achterna op het schoolplein. Ze noemden het spelletje huppel-tikkertje. "Snuffieeeee en Giiijjjs!!" riep Japie de haas. Snuffie en Gijs huppelden naar Japie toe. "Wil je meedoen?" vroeg Snuffie. "Nee, ik geef morgen een verjaardagsfeestje en ik wilde vragen of jullie ook komen". Jaaaa, dat vonden Snuffie en Gijs leuk! "Het begint om elf uur" zei Japie en hij huppelde weer weg.

Snuffie en Gijs huppelden naar huis om aan hun papa en mama te vertellen dat ze op het feestje van Japie mochten komen. Mama konijn belde gelijk even naar mevrouw de haas om te vertellen dat Snuffie diabetes heeft. Dat vond mevrouw de haas helemaal geen probleem. Haar zus heeft ook diabetes, dus ze wist er al alles van. Samen kochten Snuffie en Gijs een grote zak knikkers voor Japie. Van die hele grote knikkers, echte reuzebonken.

De volgende dag gingen Snuffie en Gijs vrolijk huppelend naar Japie de haas. Snuffie had zijn rugtasje met eten en zijn prikspulletjes meegenomen. Mama had hier een briefje bijgedaan, zodat mevrouw de haas Snuffie kon helpen als dat nodig was. Bij het hol van Japie hingen allemaal slingers en er was muziek. Er stonden boomstronken waar alle dieren op mochten gaan zitten. Iedereen mocht zijn cadeautje op een grote berg in het midden leggen.

Als eerste ging Japie de cadeautjes uitpakken. Hij kreeg heel veel cadeautjes, maar de grote bonken vond hij het allerleukste. Dat vonden Snuffie en Gijs ook leuk. Daarna kwam mevrouw de haas met een grote taart en limonade. Iedereen kreeg zoveel hij wilde. Dat vond Snuffie ook wel lekker. Snuffie vroeg of mevrouw de haas ook thee had. Mevrouw de haas keek Snuffie een beetje raar aan. "Nee", zei ze "neem maar lekker limonade". Maar dat mocht Snuffie helemaal niet. Snuffie nam alleen een stukje taart. Gijs zag dat en vroeg of Snuffie niets anders wilde drinken. "Nee" zei Snuffie.

Toen gingen ze met zijn allen een speurtocht doen door het bos. Ze moesten in groepjes van vier de rode lintjes volgen. Bij een paar lintjes stond iemand en daar moesten ze een opdracht doen. Het groepje dat als eerste de weg terug had gevonden had gewonnen. Snuffie ging samen met Japie, Gijs en Miep de muis. Iedereen kreeg een grote zak snoep mee voor in het bos. Snuffie keek naar de grote

zak en werd een beetje verdrietig. Dit mocht hij niet zomaar opeten. Hij stopte de zak in zijn tas om te bewaren.

Daar gingen ze. Snuffie zag het eerste rode lintje en daar het volgende en toen weer één. Wat gingen ze snel! Daar stond mevrouw Gans bij een rood lintje. Er stond een grote trommel naast haar. Hier moesten ze muziek op gaan maken. Ze sloegen zo hard op de trommel dat iedereen het kon horen. Ook mama konijn hoorde het geluid. Ze was net bij het winkelhol van mevrouw Twiet-Twiet geweest. Ze huppelde op het geluid af en daar zag ze Miep, Japie, Gijs en Snuffie harde muziek maken. Snuffie zag mama konijn en huppelde blij naar haar toe. "Mooi hè!" zei hij. Mama moest lachen. Ze vond het wel een beetje hard. Snuffie vertelde dat hij taart had gegeten, maar er was geen drinken. Hij vertelde ook dat hij een hele grote zak snoep had gehad, maar deze had hij bewaard. "Maar mevrouw de haas weet toch dat jij diabetes hebt?" zei mama verbaasd. "Ik ga wel even langs mevrouw de haas" zei mama konijn. "Ga jij maar lekker verder. Jullie moeten natuurlijk wel winnen met de speurtocht!" "Ja!" zei Snuffie en huppelde terug naar zijn vriendjes.

Mama konijn huppelde snel naar mevrouw de haas. Daar zag mama mevrouw de haas al. Ze was druk bezig om alles klaar te zetten voor als alle dieren terugkwamen. Mama konijn vertelde mevrouw de haas dat Snuffie diabetes heeft. "Ja", zei mevrouw de haas "dat weet ik toch". Mama konijn legde uit dat Snuffie niet alles mocht eten. Dat wist mevrouw de haas niet. Snel huppelde ze naar de winkel om lekkere hapjes te halen die Snuffie wel mocht.

Daar kwamen de dieren aangehuppeld. En weet je wie als eerste aankwamen? Snuffie, Gijs, Japie en Miep. Ze hadden wel vijftien lintjes geteld en hadden muziek gemaakt, moeten kwaken als een kikker en slingeren in de boom als een aapje. Nu waren ze als eerste terug en hadden ze gewonnen. Als prijs mochten ze als eerste lekker wat drinken en allemaal hapjes eten. Voor Snuffie was er nu ook veel lekkers bij: lekkere wortels, een paar nootjes en nog veel meer. Dat maakte Snuffie extra blij! Meneer de haas had een paar grote trommels neergezet. Daar mochten ze muziek op maken. En zo hard, dat iedereen in het bos het kon horen.

Snuffie is ziek

14

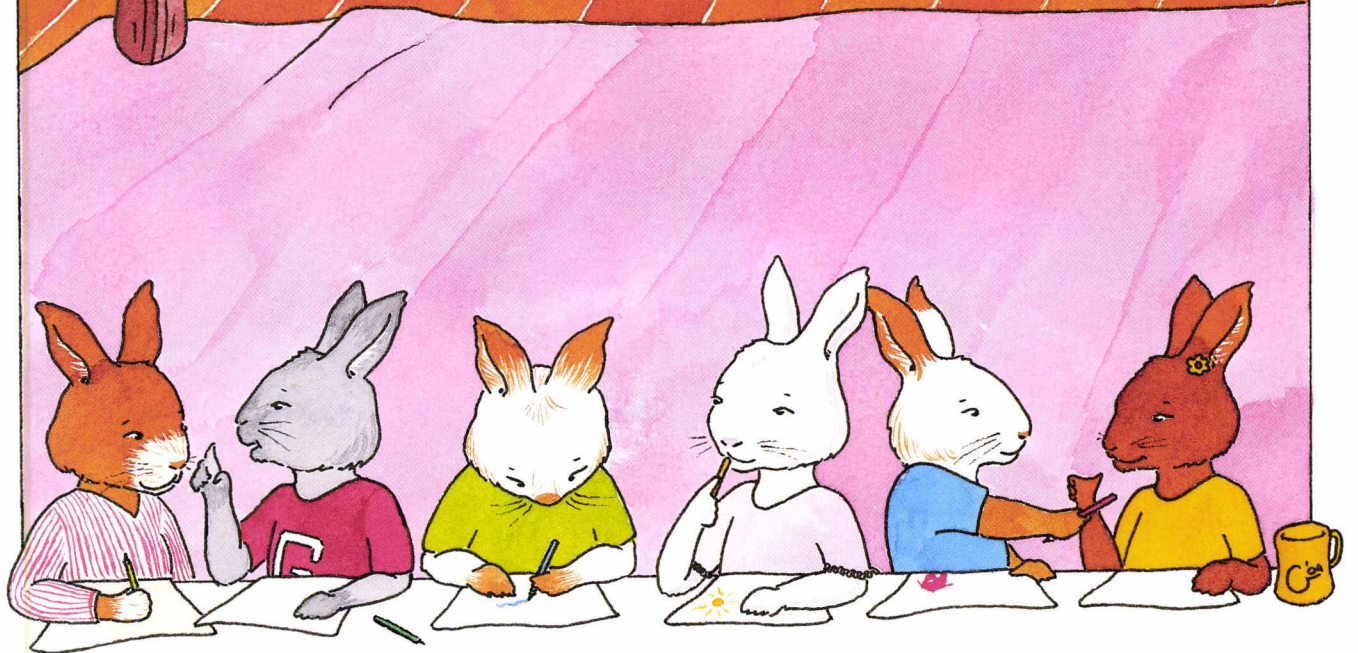
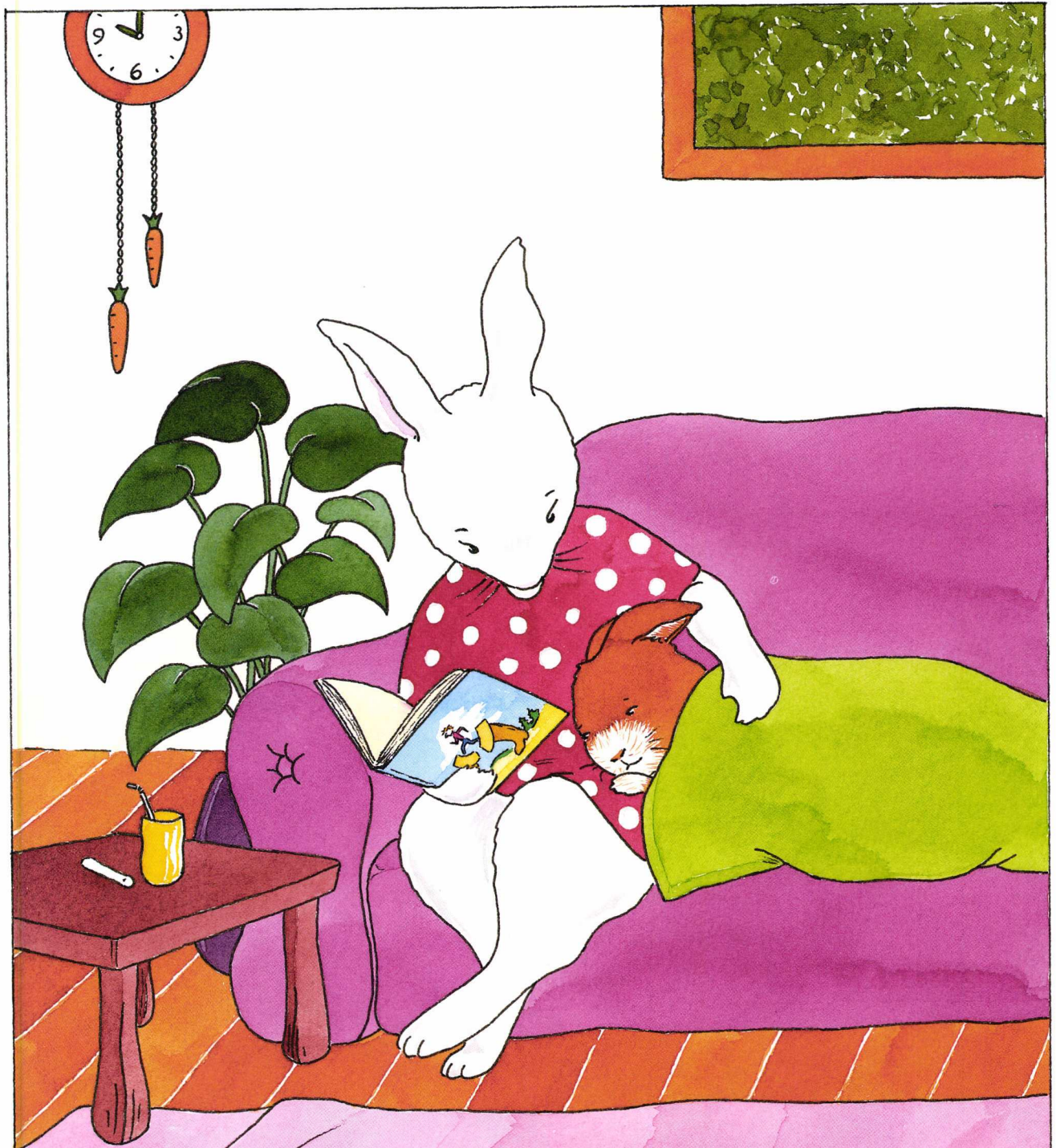
Snuffie is ziek

Vandaag had Snuffie nergens zin in. Vanmorgen werd hij wakker met een snotterneus, steken in zijn hoofd en pijn in zijn keel. Mama vond dat hij maar een dagje thuis moest blijven. Snuffie vond het niet eerlijk; hij wilde naar school om te spelen met zijn vriendjes. Maar toen hij zijn bed uit stapte en de steken in zijn koppie en de pijn in zijn keel voelde, kroop hij weer snel terug in bed. Mama had de thermometer al gepakt. Snuffie had 39 graden koorts. Echte griep.

Mama konijn had warme melk voor Snuffie gemaakt. "Drink dit maar op, dan word je snel weer beter" zei ze. Papa konijn had Snuffie's prikspulletjes gepakt. Dokter Vos had gezegd dat als Snuffie ziek was er vaker bloed geprikt moest worden en dat Snuffie wel gewoon moest spuiten. Snuffie's bloedsuiker was een beetje te hoog en papa gaf hem een spuitje. Mama maakte een beetje pap voor Snuffie, want hij moest toch een beetje eten. "Maar ik heb helemaal geen honger!" zei Snuffie. "Dat weet ik", zei mama konijn "je hoeft ook maar een heel klein beetje te eten". Na een paar happen hoefde Snuffie echt niet meer en viel hij in slaap. Hij had een natte, koude washand op zijn hoofd gekregen en een extra dikke deken.

Papa konijn bracht Stampie, Lola en Pien naar school. Bartje ging bij de buurkonijntjes spelen en mama konijn bleef thuis. Na twee uurtjes werd Snuffie wakker. Zijn koorts was gelukkig gezakt. Mama tilde Snuffie met deken en al op en legde hem op de bank. Dat vond Snuffie altijd het leukste aan ziek zijn, dan ging mama konijn voorlezen uit het grote sprookjesboek. En dan mocht Snuffie lekker warm in de deken tegen haar aankruipen. Mama pakte eerst Snuffie's prikapparaatje om even te kijken hoe het ging. "Waarom moet ik weer prikken?" vroeg Snuffie aan mama konijn. "Omdat je ziek bent" legde ze uit. "Dan moeten we wat vaker prikken dan normaal". Snuffie's bloedsuiker was te hoog. Mama konijn belde dokter Vos op om te overleggen wat ze moest doen. Dokter Vos vertelde dat Snuffie een extra spuit moest hebben en heel veel moest drinken. Toen Snuffie zijn spuit had gehad en een groot glas water had gedronken pakte mama het grote sprookjesboek om voor te gaan lezen. Ze vertelde van de grote boze wolf en van Sneeuwwitje. Steeds gaf ze Snuffie een paar slokken drinken. Snuffie begon zich alweer een beetje beter te voelen.

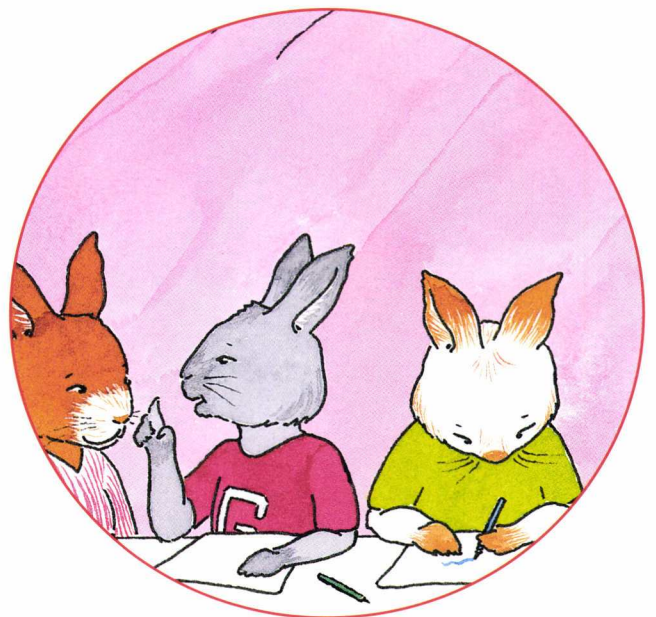

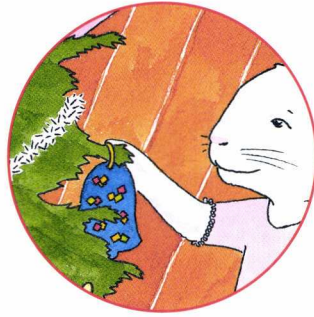
's Middags kwam papa konijn even thuis om te kijken hoe het met Snuffie ging. Hij had een zakje met konijnendropjes meegenomen. Dat vond Snuffie lekker! En er zat geen suiker in, dus hij mocht er lekker veel van eten. Dan ging ook zijn keelpijn extra snel over. Mama prikte nog even bij Snuffie en zijn bloedsuiker was weer goed.

Toen de school uit was kwam Gijs naar Snuffie toe. Hij had zijn vriendje op school gemist. Snuffie was blij toen Gijs kwam. Gijs had mooie kleurplaten voor hem meegenomen. "Niet te dicht bij Snuffie komen hoor Gijs, anders word je misschien ook ziek" zei mama konijn. "Maar dat vind ik niet erg", zei Gijs "dan zijn we samen ziek en dat is veel gezelliger dan alleen ziek zijn". "Jaaaa!" zei Snuffie. "En dan mogen we samen op de bank liggen en dropjes eten". Mama konijn moest lachen. Snuffie knapte weer op! Snuffie en Gijs gingen kleuren. En mama konijn maakte een grote pot thee klaar.

Daar kwamen ook Pien, Lola, Bartje en Stampie binnen. Ze kropen met zijn allen op de bank bij Snuffie. Bartje had een mooie tekening voor Snuffie gemaakt. "Moet je nu naar het ziekenhuis?" vroeg Stampie verdrietig aan Snuffie. "Nee hoor", zei Snuffie "ik voel me alweer een beetje beter". Mama konijn vertelde dat ze dokter Vos had gesproken en dat hij zei dat Snuffie wat vaker moest prikken en dat hij snel weer beter zou worden. Mama gaf iedereen een mok met thee en een lekkere koek. Nu zaten alle konijntje op de bank met de kleurplaten, thee en koek. Zo werd ziek zijn toch nog een beetje leuk!

Bijna Kerstmis

15

Bijna Kerstmis

Snuffie werd al heel vroeg wakker. Hij keek langs zijn gordijn naar buiten en zag dat alle bomen wit waren van de sneeuw. Daar werd Snuffie blij van. Nog één nachtje slapen en dan was het Kerstmis en daar hoort sneeuw bij. En natuurlijk allemaal lichtjes, lekker snoepen en cadeautjes onder de kerstboom!

Vandaag ging Snuffie samen met zijn broertjes, zussen en papa konijn de kerstlichtjes ophangen en de boom versieren. Snuffie kon niet wachten totdat iedereen wakker was. Zachtjes klom hij zijn bedje uit en huppelde naar de woonkamer. Daar hoorde hij mama konijn in de keuken. "Dag Snuffie", zei mama "jij bent vroeg wakker". "Ja", zei Snuffie "want ik wil zo graag de lichtjes met papa gaan ophangen". "Daar is het nog een beetje te vroeg voor", zei mama konijn "maar je mag mij komen helpen. Ik ga lekkere taarten bakken voor kerstmis. En koekjes, snoepjes, en nog veel meer lekkers. We moeten extra veel maken, want opa en oma komen ook". Dat vond Snuffie heel leuk. Gekke opa met zijn grote hoed met een pauwenveer en oma met haar rode sjaal om haar oortjes geknoopt!

Snuffie klom op een stoel zodat hij goed bij het aanrecht kon. Als eerste maakten ze een kerstcake. Hier moesten heel veel rozijntjes in. Mama had alles klaargezet en Snuffie mocht gaan kneden. Steeds als mama even niet keek stopte Snuffie zijn pootje in het deeg en daarna in zijn mond. Even proeven... En natuurlijk moest Snuffie de rozijntjes ook proeven! Snuffie wilde net weer een rozijntje in zijn mond stoppen toen mama keek. Snel trok hij zijn pootje terug. Toen het beslag klaar was ging de cake de oven in. En al snel begon het heerlijk te ruiken in huis. Papa konijn werd wakker van de lucht van vers gebakken cake. Ook Bartje, Stampie, Lola en Pien werden wakker door de lekkere baklucht.

Maar de cake mochten ze nog niet proeven, die was voor Kerstmis.

Na het ontbijt haalde papa de lichtjes tevoorschijn en alle versiering voor de kerstboom. Nu ging het feest beginnen! Overal kwamen lichtjes te hangen. Snuffie, Bartje en Stampie mochten met de boom beginnen. Overal hingen ze mooie ballen op en zelfgemaakte slingers. De boom kreeg allemaal kleurtjes! Ondertussen huppelde Snuffie steeds even naar de keuken om te kijken wat mama allemaal voor lekkers aan het bakken was. En als mama dan even niet keek, proefde hij met zijn pootje het deeg.

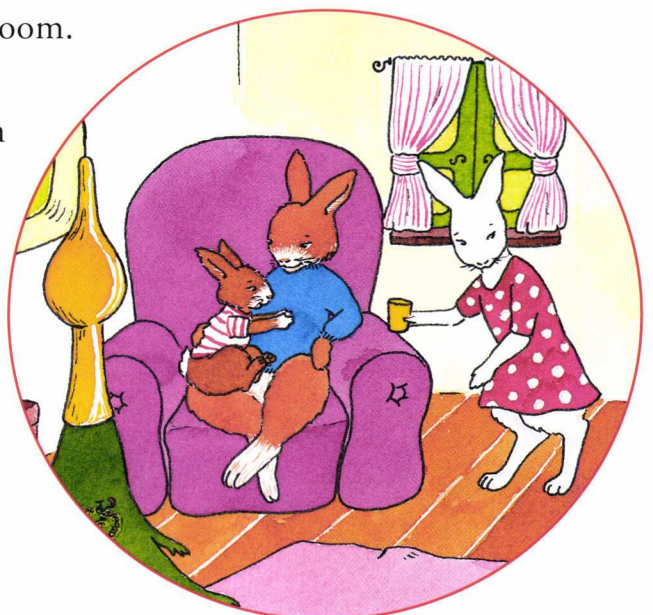

's Middags was het huis helemaal mooi versierd en op de deur hing een mooie grote kerstkrans van groene dennentakken. Wat rook dat lekker! Mama had kerstthee gezet en samen gingen ze om de tafel zitten en theedrinken met zelfgebakken speculaasjes erbij. Maar Snuffie voelde zich niet zo lekker. Hij was heel moe en had heel veel dorst. Papa konijn zei dat dat kwam omdat Snuffie zo hard had versierd. Daar kreeg je dorst van. "Ja", zei mama "en je was vanmorgen ook heel vroeg wakker waardoor je zo moe bent".

Maar Snuffie bleef zich niet lekker voelen. Mama konijn pakte zijn prikapparaatje erbij. Snuffie prikte zelf in zijn pootje en deed de druppel bloed op het stripje. Het apparaatje begon af te tellen. Oeps, te hoog, veel te hoog. Mama en papa konijn schrokken ervan. Hoe kon dat nou gebeuren? Waarom hadden ze niks gemerkt? "Wat heb je allemaal gegeten?" vroeg mama konijn. "Uuuuhm, vanmorgen twee broodjes en...." Snuffie wist wel dat hij veel gesnoept had van de rozijntjes en het deeg, maar mama en papa wisten dit niet. Snuffie werd een beetje verlegen en zei: "Ik heb ook wel wat rozijntjes gegeten en ik moest natuurlijk het deeg proeven of het deeg echt wel goed was...." "Dat zal het geweest zijn", zei mama konijn "dat mag je niet zomaar doen. Als we dit geweten hadden had je een extra spuitje moeten hebben. Maar we vinden het heel goed dat je het ons verteld hebt. We spuiten een keer extra en neem wat extra thee en water". Snuffie kroop bij papa konijn op schoot en papa gaf hem een dikke knuffel. Al snel voelde Snuffie zich weer beter worden.

Daar ging de bel. "Dat zijn opa en oma!" riep Stampie en huppelde naar de deur. Stampie, Bartje, Snuffie, Lola en Pien sprongen oma en opa in de armen. Wat waren ze blij. Opa en oma hadden een grote tas bij zich met cadeautjes voor onder de kerstboom.

"Wat is het hier mooi versierd!" zei oma.
"En wat een mooie lichtjes!" zei opa. "En wat ruikt het lekker naar taart!" Ja, opa en oma hadden gelijk: nu was het echt Kerstmis!

Over de auteur en de illustrator

Hiske Faber (1979) heeft na de vrije school de opleiding sociaal pedagogisch werk gevolgd en zit nu in het laatste jaar van haar opleiding sociaal pedagogische hulpverlening. Op haar 7e jaar is er diabetes type 1 bij haar geconstateerd. Het blijft moeilijk om diabetes te accepteren, vindt ze, maar de diabetes heeft wel een plek in haar leven gekregen. Ze heeft haar eigen jeugdherinneringen gebruikt om de verhalen te schrijven. De gebeurtenissen die in "Snuffie" voorkomen ziet ze ook terug bij andere kinderen met diabetes, zowel de blije als de verdrietige dingen. In de toekomst wil ze verder gaan met het ontwikkelen van educatiematerialen voor kinderen en voor jongeren met diabetes.

Caroline Stroeks (1965) heeft kunstgeschiedenis gestudeerd in Leiden. Tijdens haar studie heeft zij diverse cursussen gevolgd op het gebied van tekenen. Naast particuliere opdrachten heeft zij illustraties verzorgd voor periodieken en een museum. Dit is haar debuut als prentenboekillustrator.

Ken jij Snuffie al?

Snuffie is het konijn met diabetes dat van alles beleeft. Samen met zijn vriendje Gijs, zijn andere vriendjes en zijn broertjes en zussen.

Snuffie doet mee aan een spannende wedstrijd, hij viert zijn verjaardag, helpt het paard van sinterklaas en beleeft nog heel veel andere dingen.